

Môn Phái Của Chúng Ta Sớm Muộn Đủ

Contents

Môn Phái Của Chúng Ta Sớm Muộn Đủ	1
1. Chương 1: Tặng Lễ	1
2. Chương 2-1: Thông Gia Từ Bé	6
3. Chương 2-2: Thông Gia Từ Bé (2)	7
4. Chương 3: Phúc Địa	9
5. Chương 4: Vận May	13
6. Chương 5: Sư Đệ Phải Sùng	16
7. Chương 6: Sư Đệ Không Nghe Lời	18
8. Chương 7: Tiểu Sư Thúc Tên Lừa Gạt	21
9. Chương 8: Tiểu Sư Thúc Cam Kết	25
10. Chương 9: Võ Quyết Dây Có Móng Tay Nhọn	28
11. Chương 10: Điều Nói Võ Quyết Dây Có Móng Tay Nhọn A	32
12. Chương 11: Đại Thương Tâm	36
13. Chương 12: Không Cao Hứng	38
14. Chương 13: Tứ Sư Đệ	40
15. Chương 14: Phu Quân	44
16. Chương 15: Cận Hương Tình Khiếp	47
17. Chương 16: Môn Phái Của Chúng Ta Là Thế Nào Xong Đời	50

Môn Phái Của Chúng Ta Sớm Muộn Đủ

Giới thiệu

Thể loại: Huyền huyền thần quái, tu tiên, nhật ký, cổ trang, đoản văn Tình trạng: 16 chương Edit : Mãn Thần Cẩu chuy

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mon-phai-cua-chung-ta-som-muon-do>

1. Chương 1: Tặng Lễ

(1)

Tiểu sư thúc nhà ta luôn chạy loạn khắp nơi, mỹ danh viết du lịch thiên hạ, tu luyện đạo tâm, thế nhưng mọi người đều biết hắn muốn đi ra ngoài xem tuần nam mỹ nữ.

Nguyên văn của tiểu sư thúc là: “Người tu đạo là tu luyện vẻ đẹp, người phàm là vẻ đẹp tự nhiên, tự nhiên người phàm hơn một bậc.”

Ta cảm thấy được Tiểu sư thúc là ngứa da, cần sư phụ trị một chút, thế nhưng sư phụ đang bận tu luyện để đột phá, cho nên dặn dò ta và Đại sư huynh, Nhị sư huynh nhìn chăm chăm Tiểu sư thúc, không nên để cho Tiểu sư thúc khắp nơi trêu chọc nam nữ nhà lành.

Kỳ thực, ta cảm thấy không cần thiết phải trong coi vì Tiểu sư thúc cũng không của được ai.

“Vị công tử này, hôm nay khí trời tốt như vậy, không bằng chúng ta đi ngoại thành du lịch được không?”

Tiểu sư thúc cười như một đóa hoa, phối hợp với tuyết lông ngỗng, càng tôn lên sắc hồng trên gương mặt của hắn.

Công tử đang bọc trong áo khoác lông thú liền quăng dù chạy trốn chết. Tiểu sư thúc mặc trường sam đơn bạc tại giữa trời tuyết cảm thán: “Người phạm bây giờ thực sự là một điểm tình thú cũng không có.”

“Tiểu sư thúc, tuyết lớn như vậy, quá lạnh.” Đại sư huynh vẫn luôn có nề nếp nói: “Sư phụ nói ngài trực tiếp đi Bắc Hoang tặng quà cho yêu chủ, đừng tùy tiện chạy loạn.”

“Ta khi nào thì chạy loạn! Đây không phải là hướng đi Bắc Hoang sao?!” Tiểu sư thúc trợn mắt, nhưng gương mặt thiếu niên không có sức thuyết phục gì: “Đi đi đi, đồ nhi sư huynh dạy dỗ đều không có ý tứ!”

“Tiểu sư thúc, ngài dám đem câu nói này nói cho sư phụ sao?” Nhị sư huynh vẫn là yêu thích đâm vào chỗ đau của người khác.

Tiểu sư thúc hắn là sinh khí, nắm một cái súc địa quyết liền biến mất, Đại sư huynh hướng Nhị sư huynh bày bộ mặt người chết, Nhị sư huynh vẫy vẫy tay: “Dù sao ngươi cũng không có biện pháp giữ Tiểu sư thúc lại, nhìn ta làm gì?”

Đại sư huynh: “...”

Ta cảm thấy được Nhị sư huynh chuyển qua tu luyện khả năng chém gió, nói không chừng có thể đập đất phi thăng.

(2)

Đại sư huynh bấm ngón tay tính toán, chỉ một phương hướng, ba người chúng ta liền đuổi theo hướng đó. Tuy rằng sức chiến đấu của Đại sư huynh không ra sao, thế nhưng ôn nhu, chịu khó, chịu trách nhiệm, có thể khám phá thiên cơ, hơn nữa làm sư huynh một ngàn năm, chiếu cố sư đệ đặc biệt thuận tay, chắc chắn sẽ không cố ý bắt người.

Cho nên, khi nhìn thấy bóng dáng Tiểu sư thúc rơi vào mê trận, ta tuyệt đối sẽ không hoài nghi gì Đại sư huynh.

Nếu như phượng hướng này là do Nhị sư huynh chỉ, ta sẽ không tới.

“Nguyên lai Tiểu sư thúc cảm thấy được nơi này có vấn đề nên mới tới a.” Đại sư huynh thở dài nói: “Không biết Tiểu sư thúc có gặp gỡ kẻ địch hay không.”

Không, Đại sư huynh, ta cảm thấy được đây là con đường Tiểu sư thúc tùy tiện chọn mà thôi.

“Có ma khí.” Nhị sư huynh nói, sắc mặt nghiêm nghị, tay phải vẫy một cái liền đem vũ khí bản mệnh nắm trong tay: “Hai người tới gần ta một chút, không được tách ra.”

Vừa dứt lời, thân ảnh Nhị sư huynh liền biến mất trước mắt ta, Đại sư huynh nhìn ta một cái, ta nhìn lại Đại sư huynh.

Nhị sư huynh không hổ danh kiêm chức miệng xui xẻo.

“Nhị sư huynh có chuyện gì hay không nha?” Ta nắm tay Đại sư huynh thật chặt, có chút lo lắng hỏi.

“Không sao, Nhị sư đệ rất mạnh.” Đại sư huynh hoàn toàn tự tin nói, nói xong liền ngừng một chút: “Hắn tu đến Nguyên Anh sao?”

“Hình như còn thiếu một chút.”

“Vậy không ổn.” Đại sư huynh xoay người lại: “Người chờ một chút, ta tìm hắn xem sao.”

Tu đến Nguyên Anh thì cho dù thân thể tiêu vong, cũng có thể luân hồi trùng tu, Nhị sư huynh rất hay xảy ra chuyện, chết mười một lần rồi, đoạt xác hai lần, luân hồi chín lần, khi hắn chết đến lần thứ ba sư phụ ép hắn luyện Bỏ linh trục tiên thể chuyển pháp, chết cũng không sao, thế nhưng mỗi lần tiếp dẫn hắn trở về sơn môn đều là Đại sư huynh cùng ta, luôn dạy những thứ giống nhau, cũng là rất phiền.

“Hoàn hảo, không chết.” Đại sư huynh thở phào nhẹ nhõm: “Đi hướng bên này.”

Một trận gió to nổi lên, trước mắt ta chỉ còn một màu trắng xóa.

(3)

Ta xuống núi không nhiều, bất quá vận may ngược lại không sai, không phải đụng tới thiên tài thì chính là nhặt được địa bảo, mấy sư đệ sau này đều là ta nhặt được, một người mạnh mẽ một người tư chất lợi hại.

Sư phụ không quá thích ta xuống núi, bởi vì muốn nuôi đồ đệ lợi hại rất hao tâm tốn sức mất công tốn sức

phí tiền, hơn nữa còn chiếm thời gian hẩn và Tiểu sư thúc tú ân ái.

Lần này là bởi vì nghe nói Bắc Hoang yêu chủ xuất quan sau một vạn năm, sư phụ cảm thấy được ta có thể kiếm được một ít thứ tốt tương đối hữu dụng, cho nên mới gọi Đại sư huynh mang ta theo.

Hiện tại ta đem Đại sư huynh, Nhị sư huynh, Tiểu sư thúc vứt hết, làm sao bây giờ?

Kỳ thực có một biện pháp tốt chính là ngồi chờ tại chỗ, số phận của ta cực kỳ tốt, không chết được còn có thể kiếm đồ vật, bất quá ta cảm thấy được có chút thẹn với sự tín nhiệm của sư phụ, cho nên quyết định xông vào trận một lần.

Ta xông vào tử môn, người bày trận đều giống nhau không yêu thích mê hoặc người khác, đối các loại hình sinh tử gì đó.

Trận này tử môn chính là tử môn, một chút cũng không lừa dối.

Ta đem quà tặng của sư phụ đưa dùng hết, thiếu chút nữa ngay cả bản mệnh pháp bảo cũng hỏng, thật vất vả xông vào tử môn, thuận tiện còn nhặt được thân thể Nhị sư huynh—— không chết, thế nhưng nguyên thần thoát ra, bị trận pháp khổng lồ chém về phía ta.

Nguyên lai kiếm ý vừa nảy ở tử môn là Nhị sư huynh a, ta nói làm sao

quen thuộc như vậy!

Sớm biết không xông vào tử môn.

(Kết)

Ta cảm thấy được lần này gặp xui xẻo, Nhị sư huynh không hổ danh chết nhiều lần như vậy, kiếm ý thật là đáng sợ.

Ngay lúc ta đem bản mệnh bình ném xuống đất, chuẩn bị trốn vào đó chờ chết, một trận tiếng ca truyền đến.

Tiếng ca khó nghe như vậy ngoại trừ Tiểu sư thúc thì không phải ai khác, mỗi lần Tiểu sư thúc ca hát dưới cửa sổ sư phụ, chúng ta đều hận không thể đem năm giác quan hoàn toàn biến mất —— Tiếng ca của Tiểu sư thúc có thể xuyên thấu thân hồn, muốn che cũng che không được.

Nhị sư huynh lập tức tỉnh táo lại, ta tận mắt nhìn thấy trên thân hồn của hẩn nổi lên một tầng da gà.

Thật là đáng sợ, bị tiếng ca của Tiểu sư thúc đâm thẳng vào thần hồn a, chà chà.

Nhị sư huynh giống như phát rồ chém lung tung vào đại trận, rất nhanh liền đem trận chém tan.

Ta phát hiện Đại sư huynh ở ngoài cách xa mấy bước, Tiểu sư thúc thì tại mắc trận múa kiếm đùa giỡn bạch hồ, vừa hát vừa nhảy.

Sau đó ta mới biết trận là do con bạch hồ này bày, đặc biệt nhằm vào kiếm tu, nếu như Nhị sư huynh không tiến vào kỳ thực đối với chúng ta không có tác dụng gì, chúng ta cũng không phải kiếm tu.

Nhị sư huynh thật sự rất xui xẻo.

Tiểu sư thúc múa kiếm xong, bức bạch hồ biến ảo thành dấp dấp hấn muốn, bạch hồ biến ảo không quá thành công, Tiểu sư thúc sinh khí liền đem con hồ ly này bắt lại.

Ta có chút xấu hổ nói: “Tiểu sư thúc, quà tặng sư phụ đưa ta dùng hết mất rồi, làm sao bây giờ?”

Tiểu sư thúc con mắt hơi chuyển động, nói: “Không có việc gì, thì nói chúng ta bị con bạch hồ này đánh cướp, thuộc hại yêu chủ bất lực, không giúp được chúng ta!”

“Tiểu sư thúc, việc này không thích hợp.” Đại sư huynh nhanh chóng ngăn cản: “Như vậy đi, ta trở về một chuyến bẩm báo sư phụ...”

Đại sư huynh chưa nói xong Tiểu sư thúc liền bấm pháp quyết chạy.

Đại sư huynh muốn đuổi theo lại không dám, ta kéo thân thể Nhị sư huynh không biết làm sao.

Cuối cùng Đại sư huynh vẫn lưu lại với ta cùng nhau trong coi Nhị sư huynh đoạt xác cơ thể của chính hấn —— thời điểm phá trận quá hỗn loạn, bị thần hồn của kiếm tu khác trong trận thừa dịp cháy nhà hôi của.

Đợi khi Nhị sư huynh thật vất vả đem thân thể đoạt lại đã là ba ngày sau, Đại sư huynh thu được phi hạc đưa thư của sư phụ, nói Bắc Hoang yêu chủ tuyên chiến Thiên Thư Các chúng ta, hỏi chúng ta xảy ra chuyện gì.

Đại sư huynh không biết hồi âm làm sao thiếu chút bạc đầu.

Ta cảm thấy được lần này thả Tiểu sư thúc xuống núi chính là sai lầm to lớn nhất của sư phụ.

2. Chương 2-1: Thông Gia Từ Bé

(1)

Sư phụ nói, chỉ cần chúng ta tìm được thông gia từ bé mất tích nhiều năm trước của yêu chủ, chuyện này liền có thể bỏ qua.

Tiểu sư thúc bị sư phụ tóm trở lại, thời điểm đi ngang qua chúng ta nhìn cũng lười nhìn, chỉ là phát ra một phong bùa truyền âm cho Đại sư huynh, bày tỏ an ủi.

Ta thật cao hứng mở ra bùa truyền âm của mình, liền vang lên giọng nói âm trầm sư phụ: Không làm tốt chuyện này, vườn bách thú của người liền đổi thành “Chuồng heo”.

Sư phụ, chuyện này cùng ta không có quan hệ gì a!!

Tuy rằng rất thương tâm, thế nhưng ta cũng minh bạch quyết tâm của sư phụ.

Nhị sư huynh ngay cả bùa truyền âm đều không có.

Đại sư huynh cảm thán: “Sư phụ thật tốt, Tiểu sư thúc gây ra phiền toái như vậy đến nay đều không có việc gì.”

Ta cảm thấy được Đại sư huynh thật là sư khổng.

Bất kể nói thế nào, sư huynh đệ chúng ta vẫn là bước lên hành trình tìm kiếm “Thông gia từ bé” của yêu chủ.

(2)

Nói là nói như vậy, ta cảm thấy được dọc theo con đường này chỉ có Đại sư huynh cùng ta là đáng tin.

Nhị sư huynh đang bận giao chiến cùng thần hồn kiếm tu chiếm cứ thân thể, kiếm tu kia phi thường vừa ý “Thịt thể” của Nhị sư huynh, không muốn rời đi, tự xưng là đại năng thời kỳ thượng cổ, nguyện ý nói cho chúng ta rất nhiều địa điểm động thiên phúc địa dùng để trao đổi “Thịt thể” của Nhị sư huynh.

Ta thiếu chút nữa liền đáp ứng, dù sao cũng là phúc địa động thiên a, để cho Nhị sư huynh luân hồi không được sao.

Đại sư huynh quát mắng ta không nhìn tình nghĩa sư huynh đệ.

Ta ôm Đại sư huynh khóc: “Đại sư huynh người xem Nhị sư huynh lại chạy lung tung rồi!”

Đại sư huynh sờ sờ ta đầu ta, than thở: “Thực sự không được liền đem thân thể Nhị sư đệ phá huỷ đi, cho dù như thế nào cũng không thể để cho người khác chiếm được.”

Nhị sư huynh hét lên: “Ta còn chưa có chết!”

Ta còn chưa từng nghe Nhị sư huynh rít gào như vậy.

Đại sư huynh một bên thở dài một bên tính toán một chút, chỉ một phương hướng, ba chúng ta liền đi về hướng đó.

Lần này chúng ta không rơi vào trong trận, mà rơi vào bên trong bí cảnh.

3. Chương 2-2: Thông Gia Từ Bé (2)

(3)

Nhị sư huynh ngay lập tức biện bạch cho chính mình: “Lần này ta không hề nói gì!”

Bỗng nhiên thay đổi sắc mặt: “Ta cảm thấy được chỗ này có chút quen mắt.” Đây là thượng cổ đại năng kia nói.

Ta cảm thấy được thượng cổ đại năng giống như một con gấu, dọc theo đường đi đều cùng Nhị sư huynh phân liệt ra, rất đặc sắc.

Thứ tốt bên trong bí cảnh không ít, ta kiếm đến rất vui vẻ, Đại sư huynh còn đang bấm đốt ngón tay tìm tung tích “Thông gia từ bé”, bất quá bên trong bí cảnh tự hình thành một mảnh thiên địa, rất khó tính ra.

Ta nghĩ nói sư phụ không có quy định thời hạn, không bằng chúng ta ở bên ngoài chơi mấy năm rồi trở về, thế nhưng ta không dám.

Đại sư huynh nhất định sẽ giảng môn quy cho ta nghe suốt một ngày, lại để cho ta chép lại một trăm lần, không cho dùng pháp thuật.

Dù sao Đại sư huynh làm sư huynh một ngàn năm, nuôi lớn bảy sư đệ.

Tất cả đều là sư đệ, một sư muội cũng không có, Đại sư huynh vẫn luôn vì thế mà canh cánh trong lòng.

Cho nên lúc Nhị sư huynh nhặt được một nữ oa, Đại sư huynh vẫn luôn trưng mặt người chết rớt cuộc nở nụ cười.

“Cô gái này ngược lại rất anh tuấn.” Đại sư huynh thành thực giữ đứa bé: “Ai làm tiểu bím tóc, khó coi như vậy.”

Đại sư huynh tiện tay đem dây buộc tóc trên bím tóc của nữ oa xé đứt, gió nổi mây vần, trong nháy mắt nữ oa biến thành hắc giao.

Hắc giao chính là thông gia từ bé mà yêu chủ muốn tìm, nguyên lai bị người xóa ký ức giam cầm tại bên trong bí cảnh, khó trách yêu chủ cũng tìm không ra.

Ta nói mà, Nhị sư huynh có thể nhặt được vật gì tốt, Đại sư huynh tính thiên cơ thật chuẩn.

“Ta nhớ ra rồi, đây không phải là long sào sao?” Thượng cổ đại “hùng” đột nhiên vỗ đùi nói: “Ai nha, thật không nghĩ tới bây giờ còn có thể nhìn thấy long sào a! Hắc giao cũng có thể biến thành rồng rồi!”

(Long sào: tổ rồng)

Sau đó bí cảnh liền nổ.

(Kết)

Ta và các sư huynh sợ tè ra quần trốn ra bí cảnh, Đại sư huynh còn không quên mang theo hắc giao.

Dọc theo đường đi hắc giao mọc sừng, làm cho khuôn mặt bê bối máu, tâm Đại sư huynh có chút đau, bởi vì hóa thân của hắc giao là một nữ oa đẹp đẽ.

Ta hỏi cổ đại “hùng”: ” Hắc giao này bao nhiêu tuổi?”

“Ta nào có biết, bất quá hắc giao thành niên mới có thể mọc sừng, muốn thành niên ít nhất hai ngàn tuổi.”

Đại sư huynh mới 1,300 tuổi.

Ta đem việc này nói cho Đại sư huynh, Đại sư huynh rất độ lượng: “Nuôi một bà tổ nội cũng không tồi.”

Không, chờ một chút, Đại sư huynh, chúng ta không thể nuôi a, hơn nữa làm sao người biết đây là bà nội mà không phải gia gia?

Đừng dựa vào khuôn mặt mà phán đoán a!

Yêu chủ nhận lấy thông gia từ bé chúng ta đem về, liếc một cái liền giận dữ: “Trên người có mùi thối của rồng!”

Hắc giao cũng nổi giận, xẹt một chút bay lên không trung, kim quang Chân long chọc mù mắt đám yêu.

Chúng ta bị đuổi ra ngoài, tội danh là “Lừa dối yêu chủ”.

Đại sư huynh vì viết tin giải thích với sư phụ sâu bạc cả đầu, hắc giao... Không, Chân long tổ tông luôn luôn ở cạnh an ủi hần.

Nhị sư huynh còn đang cùng thượng cổ đại “hùng” tranh đoạt thân thể.

Ta rất mong nhớ vườn bách thú của ta.

4. Chương 3: Phúc Địa

(1)

Sư phụ không có truyền đến tin tức, yêu chủ cũng không phải người đuổi giết nhóm chúng ta.

Chúng ta đều rất vui mừng, liền ngay cả sư khổng Đại sư huynh mấy ngày nay cũng không đem sư phụ treo ngoài miệng, cũng có thể vì gương mặt chân long tổ tông quá vừa mắt, mấy ngày nay hần không có thái độ “Xảy ra sự cố làm sao cho phải”, cười híp mắt cả ngày.

Đại sư huynh không lên tiếng, Nhị sư huynh tự nhiên cũng không đề cập việc trở về phục mệnh, hai ngày nay hần phân liệt càng ngày càng lợi hại, một bên sờ tay của chính mình một bên cảm thán: “Thực sự là tể bì nộn nhục (da mỏng thịt mềm) a.”

Tay Nhị sư huynh luyện kiếm nên có nhiều vết chai, thời điểm Tứ sư đệ vừa tới bị hần sờ mặt một hồi, sờ tới khóc.

Ta cảm thấy được thượng cổ đại “hùng” tám phần mười là thượng cổ tà ma, thường thức không giống bình thường.

Ta vốn cũng không muốn trở lại, thế nhưng ta rất nhớ vườn bách thú.

Tất cả yêu thú trong vườn bách thú đều là ta nhặt được sau nhiều năm, sư phụ cảm thấy nuôi yêu thú quá tốn tiền, muốn đem toàn bộ đều ăn, là ta kiếm tiền tự nuôi.

Hoa Hoa không biết có nhớ ta hay không.

Rời đi tông môn ngày thứ hai mươi sáu, nhớ Hoa Hoa.

Rời đi tông môn ngày thứ hai mươi bảy, nhớ Hoa Hoa, nhớ Hoa Hoa.

Rời đi tông môn ngày thứ hai mươi tám, nhớ Hoa Hoa, nhớ Hoa Hoa, nhớ Hoa Hoa.

Rời đi tông môn ngày thứ hai mươi chín, Đại sư huynh nhận được thư của sư phụ, sau khi mở ra thì rơi ra một cái chân con nhện.

“Hoa Hoa ——!” Ta oa một tiếng khóc lên.

Hoa Hoa là một con nhện bảy ngàn năm, trên người có hoa văn mây năm màu, có tám cái chân dài lông bù xù, còn biết phun tơ cầu vòng, còn có thể đứng ở trên gáy của ta dùng sợi tơ tằm đan cho ta tất bảy màu.

(2)

Đại sư huynh an ủi ta: “Chắc là Hoa Hoa thay chân.”

Nhị sư huynh an ủi ta: “Nói không chừng sư phụ đã hạ thủ lưu tình.”

Ta vừa nghe, khóc càng thương tâm.

Đại sư huynh ôn nhu nhất, nói: “Vây tạm thời chúng ta không trở về, đỡ phải làm cho sư phụ tức giận hơn.”

Thượng cổ đại “hùng” thừa cơ chui ra, nói: “Chung quanh đây có một cái phúc địa, ta bấm đốt ngón tay tính ra nó cũng sắp mở ra.”

Đại sư huynh cảm thấy có thể, nói với ta: “Hay là ngươi đi đi, kiếm vài thứ tốt, nói không chừng lúc sư phụ cao hứng, vườn bách thú của ngươi sẽ không sao.”

Chúng ta quyết định đi phúc địa, ta nghĩ xem có biện pháp nào trị cho Hoa Hoa hay không —— e rằng nó

còn chưa ngỏm củ tỏi đâu.

Tại trước cửa vào phúc địa thì thư của sư phụ đã đuổi kịp chúng ta, Ngũ sư đệ mở thư ra.

Ngũ sư đệ thở hắt hắt nói thiếu chút liền nghẹn chết, thư không thể để vật còn sống.

Hoa Hoa từ trong lồng ngực Ngũ sư đệ bò ra ngoài, chỉ còn bốn cái chân.

“Hoa Hoa!”

Không chờ ta về tới, Hoa Hoa xoay người một cái biến ảo thành một cô gái xinh đẹp, lôi kéo tay Ngũ sư đệ ngưỡng ngừng nói: “Đôi ta đã âm thầm định chung thân, hi vọng Tam sư huynh tác thành.”

Ngũ sư đệ cũng đỏ mặt: “Hoa Hoa vì thế mà bị sư phụ chém bốn cái chân, Tam sư huynh người nhất định phải đáp ứng!”

Ta khóc lóc chạy đi.

(3)

Không cẩn thận chạy vào bên trong phúc địa.

Bên trong phúc địa đều là cơ quan, thật là dọa người, bảo vật kiếm được bên trong long sào đều dùng hết.

Sư phụ nói không sai, ta thật sự là cái lộ si.

Nha oa ——

Đại sư huynh, Nhị sư huynh cùng Ngũ sư đệ đều tìm không được, ta có chút hối hận.

Kỳ thực cũng không phải ta yêu thích Hoa Hoa, chính là cảm thấy được màu sắc của Hoa Hoa thật là đẹp mắt.

Yêu thú trong vườn bách thú đều là màu sắc rực rỡ như vậy, ngay cả tất của ta đều là bảy màu đây.

Sư phụ chưa bao giờ cho ta mặc đồ như vậy, Đại sư huynh cũng vậy.

Ta ngồi xổm ở bên cạnh một cục đá màu hồng vàng ngẩn ngời, đột nhiên phát hiện cách đó không xa có một cây cỏ đang không ngừng biến ảo màu sắc.

Màu sắc sắc sỡ, nhưng dễ nhìn.

Ta quan sát cẩn thận một phen, sau khi xác nhận không có độc, không nguy hiểm liền nhỏ xuống.

Ta cũng không phải Nhị sư huynh.

Cỏ quả nhiên là bảo vật, lập tức liền vọt vào bên trong tử phủ của ta không thấy, cần phải có ích lợi gì đi.

Phúc địa vẫn là hảo hảo, ta có chút tự hào. Sau đó không lâu, Đại sư huynh bọn họ cũng tìm được ta, xem ra vận xui của sư huynh đệ chúng ta rốt cục muốn kết thúc.

(Kết)

Đại sư huynh nói mặt của ta biến thành màu xanh lam.

Xanh thắm xanh thắm, giống như màu bầu trời.

Một lát sau, Nhị sư huynh còn nói mặt của ta biến thành màu xanh lục.

Xanh biếc xanh biếc, giống như màu phỉ thúy.

Ta cảm thấy rất phiền: “Ta nhìn thấy, tay cũng đang đổi màu đây!”

Làn da của ta cứ luôn biến đổi giữa các màu đỏ, cam, vàng, lục, lam, chàm, tím, phối hợp với quần áo thuần trắng của môn phái chúng ta, đặc biệt đẹp dễ.

Đại sư huynh cùng Nhị sư huynh còn có Ngũ sư đệ không nghĩ như vậy, Hoa Hoa còn khóc, cho là ta trúng độc.

Ta không có cảm giác gì, vận chuyển linh khí thử, cũng không có vấn đề gì a.

Sau đó phúc địa biến mất, hết thấy người tiến vào bên trong phúc địa đều bị ném ra.

Tên gọi của phúc địa này là “Cầu vòng nhỏ Phật may mắn”.

Ta cường điệu một lần nữa rằng ta không lấy phúc địa, thế nhưng không ai tin, tu sĩ của bảy đại phái, năm đại môn đem quần áo toàn thân của ta đều cắt nhỏ.

Ta giống như cây cột cầu vồng một bên cối trường chạy, một bên còn sáng lên lấp lánh.

Đại sư huynh rất có uy nghiêm nói: “Chúng ta tạm thời không cần đi về, ai cũng đừng nói tên tông môn ra!”

Ta càng ngày càng lo lắng cho vườn bách thú.

5. Chương 4: Vận May

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

(1)

Ta vẫn luôn tin ta có số mệnh tốt nhất, như thời điểm sư phụ nhặt được ta, trong tay ta còn nắm Tứ sư đệ.

Tứ sư đệ tư chất thật sự quá tốt rồi, sư phụ không nỡ, thế nhưng ta chết sống không buông tay Tứ sư đệ ra, cho nên hắn liền đem theo tứ sư đệ về.

Đệ tử của môn phái lớn đang truy đuổi truy chúng ta không có loại số mệnh này, rất nhanh bọn họ liền đánh lẫn nhau vì việc phân chia phúc lợi sau khi bắt được ta..

“Hừ, nhạn còn đang bay ở trên trời đây, liền muốn lược muốn nướng!” Ta khinh thường nói: “Ngu xuẩn!”

Các sư huynh sư đệ đều nhìn ta.

Ta bị trời gô, cái mông để trần, các sư huynh đệ cũng như vậy, bắt quá vẫn họ còn mặc quần áo, bên ngoài còn có một vòng đại trận trong coi.

Đệ tử môn phái lớn dù sao cũng nhiều người.

Đại sư huynh liền biến thành mặt người chết, u buồn lắm nhai: “Phải làm sao mới ổn đây.”

“Đại sư huynh, Chân long tổ tông đâu?” Ta hỏi.

“Mọc sừng nên đau đầu, không có khí lực đánh người.” Đại sư huynh mặt không hề cảm xúc nói.

“Nhị sư huynh, tiền bối thượng cổ đại năng đâu?” Ta lại hỏi.

” Phúc địa trên người người phật quang quá mạnh, hắn không dám ra.” Nhị sư huynh vui rạo rục nói.

“Ngũ...”

“Sư huynh, ta nguyện cùng người đồng sinh cộng tử!”

“Hoa Hoa, không cầu sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, nhưng nguyện chết cùng năm cùng tháng cùng ngày!”

“Sư huynh!”

“Hoa Hoa!”

Xem ra ta rốt cuộc xuyên không tới tắt tờ tầm bảy màu.

(2)

Các đệ tử môn phái lớn rất nhanh thảo luận ra một phương thức phân phối hợp lý: Người đầu tiên đem tiểu phúc địa tìm ra thì chiến thắng..

Thời điểm người thứ nhất nhắc theo lang nha bổng đi tới, ta cảm thấy được số mệnh của ta chấm dứt.

*Lang nha bổng:

“Sư phụ, ta có lỗi với người —— ”

“Vị công tử này, hôm nay khí trời tốt như vậy, đi ngoại thành du lịch cùng ta được không?”

Ta đột nhiên cảm thấy Tiểu sư thúc lớn lên đặc biệt đẹp đẽ, coi như mặc đang trang phục “Một thân hiếu” của đệ tử phái ta cũng nhìn rất đẹp.

(chắc ví trang phục màu trắng như trang phục để tang)

Các đệ tử môn phái lớn thì không nghĩ như vậy.

“Cần, Cần Khôn chân nhân!” Lang nha bổng lấp ba lấp bắp gọi: “Là Cần Khôn chân nhân a ——!”

Các đệ tử môn phái lớn lập tức giải tán, rít gào chạy trốn.

Tiểu sư thúc bất mãn kéo lang nha bổng ở gần nhất lại, nói: “Chạy cái gì? Dung mạo của ta rất xấu sao?”

“Không xấu!” Lang nha bổng nói như chém đinh chặt sắt:”Ngài không xấu một chút nào!”

“Vậy các người chạy cái gì?”

“Chúng ta học thức không cao, không dám thấy ngài!”

“Không sao, ta tha thứ cho người. Đến, trước tiên dùng một ngàn từ hình dung ta một chút, muốn dùng từ mà ta chưa từng nghe tới, đẹp một chút.”

Mãi đến tận khi chúng ta đã giúp nhau thoát khỏi dây trói, phá xong trận trong coi, lang nha bổng còn chưa nói đến một ngàn từ.

(3)

Đại sư huynh từ trong nạp giới tìm một bộ quần áo cho ta, liền móc ra một cái áo khoác cùng mũ sa đem ta che đến chặt chẽ, mới chào Tiểu sư thúc một cái, nói: “Tiểu sư thúc, sư phụ đâu?”

Tiểu sư thúc nguyền một cái: “Ta làm sao biết.”

Chúng ta đều khấn trương lên.

Đại sư huynh cẩn thận hỏi: “Sư phụ biết đến ngài đi ra không?”

Tiểu sư thúc tựa hồ tâm tình kém hơn: “Hắn nếu biết, ta còn ra được?”

Chúng ta xoay người chạy.

Chỉ chốc lát, một khối “Sao băng” rơi xuống phương hướng của Tiểu sư thúc, gây ra một trận nổ tung.

“Đại sư huynh, bây giờ chúng ta chạy về tông môn, nói xưa nay chưa từng thấy Tiểu sư thúc kịp sao?” Ta lo lắng đến sắp chết rồi.

“Loại lời nói ngu ngốc này đừng nhắc lại nữa.” Đại sư huynh bất mãn nói:”Tiểu sư thúc là loại người có thể kín miệng sao?”

“Vậy chúng ta còn về sao?” Nhị sư huynh hỏi xong, liền tự trả lời: “Ta không muốn trở về, sư phụ nhất định sẽ mắng ta lăng phí thân thể.”

“Ta cũng không muốn, sư phụ sẽ mắng ta lãng phí pháp bảo.” Ta vẻ mặt đưa đám nói: “Kiếm được thứ tốt đều dùng hết mất rồi, ngay cả quà tặng yêu chủ cũng vậy.”

Ngũ sư đệ tương đối rộng rãi: “Sư phụ nói gấp lại được Hoa Hoa liền đem bốn chân còn lại chém, ta tạm thời không trở về, trước tiên ở bên ngoài du lịch mấy trăm năm lại nói.”

Đại sư huynh suy nghĩ một chút nói: “Như vậy đi, chúng ta trước đi tới thành gần nhất nghỉ một chút, lên kế hoạch.”

Tất cả mọi người đồng ý.

Chúng ta vừa nhìn thấy đường viền tường thành từ xa xa, trên trời liền nổ đạn khói, một đám tu sĩ xẹt xẹt chạy tới.

“Đoạt ‘Con dâu nuôi từ bé’ của yêu chủ!”

“Đoạt hắc Giao Long!”

“Đoạt tiểu phúc địa có phật quang!”

“Sát hại đệ tử ta phái ta!”

“A, con nhện bảy ngàn năm! Vẫn là mẫu!”

(Kết)

Chúng ta nhanh chóng chạy trốn, tất cả mọi người cảm thấy được gần nhất quá xui xẻo rồi, hoài nghi có người giở trò.

Ngoại trừ Đại sư huynh, ai cũng không có kinh nghiệm hành tẩu giang hồ.

Đại sư huynh rất nghi hoặc: ” Mỗi lần ta đi ra đều bình an a, không nhiều chuyện như vậy.”

Đại sư huynh người trước tiên thả cái tay đang uy súp lơ cho Chân long tổ tông xuống có được hay không, Chân long không ăn cái này!

Nhị sư huynh rất phiền muộn: “Một mình ta cũng không dễ chết như vậy!”

Nhị sư huynh người dừng một bên cười một bên sờ mặt của mình, rất buồn nôn.

Ngũ sư đệ nghe xong, không chút do dự mang theo Hoa Hoa chạy, nói không nghĩ nhiệm phải vận xui của chúng ta.

Ta nghĩ ra một cái chủ ý tuyệt hảo: “Chúng ta trở lại tìm sư phụ đi? Tốt xấu sư phụ có thể dọa những người này a.”

Đúng lúc này, thân ảnh sư phụ liền xuất hiện tại cách đó không xa, chúng ta đều kinh hỉ chạy về phía đó.

Sư phụ liếc mắt nhìn chúng ta một cái, thi triển ẩn thân quyết, sau đó đứng ở ven đường, truyền âm cho chúng ta: Không tìm được Tiểu sư thúc của các ngươi thì đừng trở về.

Ta nghĩ thoát tông, thế nhưng không nở xa vườn bách thú.

6. Chương 5: Sư Đệ Phải Sùng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

(1)

Nếu Tiểu sư thúc muốn trốn, chúng ta đều tìm không ra.

Đã từng có một lần sư phụ đánh cái mông của Tiểu sư thúc tới đỏ máu, Tiểu sư thúc liền chạy.

Chúng ta tìm bảy năm mới tìm được Tiểu sư thúc, lúc đó hắn đang đùa giỡn một cái thiếu niên anh tuấn.

Thiếu niên anh tuấn này trở thành Thất sư đệ của ta, Tiểu sư thúc bị sư phụ tóm trở về.

Sư phụ nói là nói như vậy, thế nhưng ta cảm thấy được phương pháp đi một bước quỳ một bước này không thể tính là “Tóm” đi.

Muốn tìm người, chúng ta đều nhìn Đại sư huynh.

Đại sư huynh thở dài, bắt đầu bấm tay tính thiên cơ.

Bấm đốt ngón tay tựa hồ không thuận lợi, Đại sư huynh há miệng, phun ra một con cóc.

Trên lưng nó có hoa văn tử kim, thật là đẹp.

Đây là cảnh cáo của Tiểu sư thúc phát ra.

Đại sư huynh do dự một chút, vẫn là há mồm, liền phun ra một con cóc.

Móng vuốt màu bạc, chủng loại chưa từng thấy.

Đại sư huynh ngậm miệng.

Lòng ta ngứa ngáy khó nhịn, nói: “Đại sư huynh, ngươi thử một lần nữa đi, nhìn xem có màu sắc khác hay không.”

(2)

Đã lâu không bị Đại sư huynh đánh, người ôn nhu một khi tức giận thật là đáng sợ.

Bất quá đánh cũng không đau, ta còn là yêu thích Đại sư huynh.

Tiểu sư thúc không muốn chúng ta tìm, chúng ta cũng không dám trở lại.

Nhị sư huynh vội vàng đấu tranh cùng tay phải đang sờ loạn, hắn thật vất vả đem lên cổ đại “hùng” phong ấn vào trong tay phải.

Đại sư huynh vội vàng đem lá bắp cải thảo nhét vào trong miệng Chân long tổ tông, dọc theo con đường này hắn luôn tận tâm phục vụ Chân long tổ tông ăn uống mặc chơi.

*Bắp cải thảo:

Ta rất muốn nói cho Đại sư huynh Chân long không ăn cái này, thế nhưng không nói ra được.

Mỗi lần ta muốn nói, Chân long tổ tông liền nhìn ta chằm chằm, đồng tử dựng thẳng thật là dọa người.

Dáng dấp Chân long tổ tông nhai lá rau thoạt nhìn thật là thống khổ, như là ăn độc dược.

Đại sư huynh còn nâng một món ăn hình tròn hỏi: “Ăn ngon không? Đủ chưa? Ngày mai đổi viên đồ ăn khác?”

Chân long tổ tông muốn trợn trắng mắt, nhưng vẫn là gian nan gật gật đầu.

Đây chính là yêu đi, ta nghĩ.

Tuy rằng ta không hiểu.

(3)

Tất cả mọi người ngầm hiểu ý không đề cập tới chính sự.

Mãi đến tận khi Tứ sư đệ từ trên trời giáng xuống, đập đầu của ta.

Tứ sư đệ càng ngày càng nặng, nhưng lại không mập.

Ta có điểm ước ao.

Ta và Tứ sư đệ nhận thức khi đi xin cơm, ta có bánh màn thầu, hắn đoạt, ta đánh không lại hắn, vẫn nắm hắn, muốn hắn đưa màn thầu trả cho ta.

Sau khi đi vào sư môn không lo không có bánh màn thầu ăn, mỗi lần gặp gỡ, Tứ sư đệ vẫn là luôn ném cho ta một cái màn thầu.

Ta rất tức giận, thế nhưng đánh không lại, cho nên luôn trốn tránh hắn.

“Sư phụ để cho ta tới.” Tứ sư đệ nói, còn lạnh hơn so với mặt người chết của Đại sư huynh, tựa như huyền băng vạn năm.

Ta vừa định sắc mặt cái, trong miệng liền bị nhét vào một cái màn thầu.

Tay dài chân dài rất đáng gờm sao?

Ta oán hận cắn bánh màn thầu, phát hiện lại có nhân bánh, ba màu hồng vàng xanh trông rất đẹp mắt.

Thôi, dù sao cũng là sư đệ, phải cứng chịu.

(Kết)

Có Tứ sư đệ nhìn, Đại sư huynh chỉ có thể dùng vẻ mặt đau khổ tiếp tục tính, lần này không có con cóc đi ra.

Tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, bởi vì Tứ sư đệ nghe lời của sư phụ nhất.

So với Đại sư huynh còn nghe lời hơn.

So với Nhị sư huynh còn có thể đánh.

Nhị sư huynh cũng tàn nhẫn, thường thường tàn nhẫn quá mức đến chết, Tứ sư đệ chỉ có thể đánh chết người khác, chính mình chưa bao giờ chịu một điểm thương tổn.

Ta cảm thấy rất thần kỳ.

Cho nên không tìm Tiểu sư thúc, thời điểm gặp kẻ thù của chúng ta, ta không sợ sệt một chút nào.

Tứ sư đệ ở đây.

Sau đó Tứ sư đệ liền dẫn chúng ta chạy.

Ta có hơi thất vọng, nói: “Sư đệ ngươi không thể đánh chết bọn họ sao?”

Tứ sư đệ mạnh mẽ trừng ta liếc mắt một cái.

Ta tức giận, liền bị người chém một đao từ phía sau.

Oa, một đao thật là lợi hại, ta cảm thấy được ruột đều phải ói ra.

Quá sợ, ta nghĩ trốn đi, đột nhiên tiểu phúc địa xuất hiện.

Tất cả mọi người đều vào được, hoàn hảo hoàn hảo.

Ta đang cao hứng, Tứ sư đệ liền mắng: “Ngươi là heo a! Chỉ biết ăn thôi! Thoát thân cũng không biết!”

Ta rất kinh ngạc: “Tứ sư đệ, nguyên lai ngươi sẽ nói dài như vậy a!”

Sau đó ta liền hôn mê.

7. Chương 6: Sư Đệ Không Nghe Lời

(1)

Phun máu cũng không kém bao nhiêu so với phun con cóc.

Thuốc Đại sư huynh cho ta ăn thật là đắng, đắng đến mức ta kém chút nữa cả ruột đều phun ra.

Tiểu phúc địa thật tốt a, kẻ xấu một người cũng không cho tiến vào.

Làn da của ta cũng không đổi màu nữa, ngược lại có chút tiếc nuối.

Tứ sư đệ vẫn luôn ngồi ở trên một tảng đá lớn, biểu tình lạnh lùng.

Ta ngồi xổm lại gần đùa hấn: “Sư đệ, tiểu phúc địa của ta lợi hại không?”

Tứ sư đệ không để ý tới ta.

Ta đẩy tảng đá lớn đem chân Tứ sư đệ chống lên trời.

Một bên cười một bên phun máu, nguyên lai máu còn có thể phun ra từ lỗ mũi.

(2)

Đại sư huynh cảm thấy được không thể để sự tình tiếp tục như thế.

Mọi người ở bên ngoài xui xẻo như vậy, tốt nhất vẫn là đem Tiểu sư thúc tìm trở về.

Cho nên hấn bấm đốt ngón tay một phen, chỉ một phương hướng.

Sau đó ta phát hiện không thu tiểu phúc địa lại được.

Tất cả mọi người nhìn ta.

Ta gấp đến nỗi mặt cũng biến thành màu tím.

Hơi dùng sức, cây cỏ màu sắc rực rỡ từ trong miệng nôn đi ra, không chờ ta phản ứng lại, Tứ sư đệ nhanh chóng đem cỏ nhét trở lại trong miệng của ta.

Đầu ngón tay cứng quá a, thiếu chút nữa ta cắn một cái!

(3)

Đại sư huynh dạy ta làm cho tiểu phúc địa trực tiếp đến chỗ mà hấn đã bấm đốt ngón tay tính ra.

Ta thử một chút.

Tiểu phúc địa có động tĩnh, chúng ta đều bị ném đi ra.

Kẻ thù nhóm không thấy, địa phương thay đổi, xung quanh đều là ma.

Ma cùng yêu bất đồng, căn bản không giảng đạo lý.

Tỷ như những người này muốn lưu lại Tứ sư đệ.

Ta biết ma muốn ăn Tứ sư đệ, bởi vì Tứ sư đệ có tư chất tốt.

Ma nhiều lắm, Chân long tổ tông ăn tới muốn ói, thượng cổ đại “hùng” giết tới ghét, chúng ta còn không có chạy thoát.

Nơi này là địa bàn của ma.

Ta và nhóm ma đàm phán: “Ta và tiểu phúc địa lưu lại, đổi Tứ sư đệ! Hai đổi một, có lời!”

Nhóm ma miễn cưỡng tiếp nhận điều kiện, nhưng Tứ sư đệ không chịu đi, khóc giống như ngày thứ nhất đến tông môn bị Nhị sư huynh sờ mặt!

Ta đập một cước trên cái mông của Tứ sư đệ, hiếm thấy một lần đại phát thần uy, thật vui vẻ.

(4)

Ma đem ta tắm rửa sạch sẽ, bôi hương hương, đặt lên một cái mâm đem đi tiến cống cho đại ma.

Thật là đáng sợ, sắp bị ăn mất rồi.

Đại ma sở hữu một toà cung điện.

Quá hoa lệ không giống phong cách của ma.

Bất quá ta yêu thích, thật nhiều màu sắc.

Mànхốc lên, Tiểu sư thúc ngồi ở trên bảo tọa, vắt một chân ngang đầu, hờ hững nói: “Mỹ nhân ở nơi nào?”

Đại sư huynh coi thiên cơ thật là chuẩn!

“Tiểu sư thúc ——!” Ta vừa hô vừa nhào tới.

Tiểu sư thúc thoát nhìn như bị kinh hãi, hoang mang lảo lết nhìn trái phải: “Sư huynh đến?”

“Không có.” Ta chết sống ôm chân Tiểu sư thúc: “Là ta tiến cống cho người chứ có mỹ nhân nào đâu, sư thúc người xong rồi, ta muốn cáo trạng với sư phụ!”

Vẻ mặt Tiểu sư thúc đang nhìn ta thật là đáng sợ.

8. Chương 7: Tiểu Sư Thúc Tên Lừa Gạt

(1)

Ta cảm thấy Tiểu sư thúc vẫn rất tốt, ngoại trừ thời điểm đối mặt tuấn nam mỹ nữ không bình tĩnh lắm.

Ta cảm thấy ta rất đẹp, thế nhưng thời điểm Tiểu sư thúc đối mặt với ta lại thật là bình tĩnh.

Tiểu sư thúc sờ đầu của ta một cái: “Sư huynh gọi người tới?”

Ta rất thông minh, liền phủ nhận.

Tiểu sư thúc gật gật đầu, tựa hồ rất hài lòng.

Hắn phát phát tay, nói: “Xem, nơi này tuấn nam mỹ nữ đều là của ta!”

Ta nhìn xuống dưới, một mảnh ma đen kịt, trên mặt đều là hoa văn kỳ quái.

Có lẽ do ý tứ trong ánh mắt ta nhìn về phía Tiểu sư thúc quá rõ ràng, Tiểu sư thúc liền chỉ về một phương hướng khác: “Xem bên kia!”

A, thật là mỹ nhân!

(2)

Đẹp đến mù mắt!

Thật sự là đẹp đến mù mắt!

Mỹ nhân thật là sáng!

Ta một bên rơi lệ một bên cầm lấy ống tay áo Tiểu sư thúc không buông, vạn nhất hấn chạy nữa làm sao đây!

Thật vất vả không đỡ lệ, ta phát hiện đang mình đang cầm một cái yếm.

Mỹ nhân để trần nửa người trên, a, là nam tử.

Tiểu sư thúc vịn vai mỹ nam tử sở sàng.

“Cần Khôn chân nhân.” Mỹ nhân nói: “Ngài ngày ngày ở hành cung của ta, có thoả mãn chưa?”

Ta cảm thấy được mỹ nhân nói chuyện trình độ thật cao.

Tiểu sư thúc cười đến như đóa hoa.

“Vậy chuyện ngài đáp ứng ta đâu?” Mỹ nhân hỏi.

Tiểu sư thúc chỉ tay ta, nói: “Không phải đã tới sao?”

Tiểu sư thúc và mỹ nhân đồng thời nhìn sang, nhịp tim đập của ta đập rất nhanh.

(3)

Mỹ nhân đi tới.

Tay của mỹ nhân vừa dài vừa trắng.

Tay của mỹ nhân TMD quá dài, rất nhanh luồn vào dạ dày của ta rồi!

Nếu như không phải Tiểu sư thúc túm lấy ta, ta nhất định phải cắn đứt tay của mỹ nhân —— suy nghĩ kỹ một chút, nó tương tự như đuôi của một cái gì đó.

“Dừng tay! Nghiệp chướng!”

Đại sư huynh gọi ra tiếng lòng của ta.

Nhị sư đệ giờ kiểm liên chặt lại đây.

Đôi mắt Tứ sư đệ đều đỏ, la hét hoàn toàn không giống lúc thường.

Ngón tay của mỹ nhân bị chém đứt, đoạn trước lại còn đem cây cỏ đẹp để ta nuốt lúc trước kẹp lấy ra.

Thời điểm cây cỏ đẹp để đi ra, tiểu phúc địa cũng đột nhiên xuất hiện, như một khối đá lớn đè lên trên người của mỹ nhân.

Mỹ nhân kêu thảm một tiếng, biến thành một cái đồ vật đen thùi lùi văng vẹo trên đất, thế nhưng bị tiểu phúc địa đè lên, không thể nhúc nhích.

Tiểu sư thúc thở dài: “Mỹ nhân lại không có.”

Chân long tổ tông nhảy ra ngoài: “Đây chính là người giam cầm ta!”

Đại sư huynh nhíu mày: “Yêu khí thật nồng.”

Thượng cổ đại “hùng” quan sát, nói: “Thật không nghĩ tới còn có thể nhìn thấy yêu nhập ma.”

Ta bật thốt lên: “Khí tức thật giống lúc trước Chân long tổ tông hóa long.”

Tiểu sư thúc phát ra tiếng cười: ” Tam sư đệ của ta nhân lực thật tốt a!”

(4)

Mỹ nhân chính là thông gia từ bé của yêu chủ, vì nhập ma nên cảm thấy không có mặt mũi nhìn Yêu chủ.

Mỹ nhân xóa ký ức Chân long tổ tông, sợ bị nhận ra khí tức bất đồng, dự định dưỡng thành long rồi đưa cho Yêu chủ, như vậy cũng không nhận ra được.

Mỹ nhân nhập ma đã lâu, chỉ có tiểu phúc địa mới có thể trấn áp ma khí, nhưng vẫn còn mùi huyết tinh thối hoắc.

Mỹ nhân một đường khóc lóc bị chúng ta đuổi về bên cạnh Yêu chủ.

Yêu chủ lập tức nghe ra mùi vị của mỹ nhân, vui mừng khôn xiết, không cùng chúng ta so đo.

Ta cảm thấy được việc này mỹ nhân suy nghĩ không quá tốt.

Tiểu sư thúc nói: “Người không hiểu, đây chính là yêu.”

Tiểu sư thúc nói cho chúng ta, hẩn dùng danh nghĩa “Trợ giúp tìm tiểu phúc địa” tại nơi ở của mỹ nhân hết ăn lại uống hơn 100 năm, mỗi lần chạy trốn đều trốn đến đó, muốn đi ra ngoài liền chạy ra.

Ta cảm thấy được việc này Tiểu sư thúc suy nghĩ thật tốt.

Dọc theo đường trở về Tứ sư đệ đều cao lãnh, không để ý tới ta.

Tâm của ta bị tổn thương, tiểu phúc địa không còn.

Tiểu sư thúc hỏi ta: “Có muốn làm cho Tứ sư diệt lại để ý đến ngươi hay không a?”

Ta nói: “Ta nhớ Hoa Hoa.”

Tiểu sư thúc than thở: “Người hết thuốc chữa.”

Ta nói: “Cho ta cái tiểu phúc địa cũng được a.”

Tiểu sư thúc không nhận được nói: “Chỉ có Tứ sư diệt, có muốn hay không?”

Ta thở dài: “VẬY CŨNG TỐT.”

Tiểu sư thúc liền hôn mặt của ta.

Tứ sư đệ liền rút roi đuổi theo Tiểu sư thúc.

Ta cảm thấy được Tiểu sư thúc là tên lừa gạt.

9. Chương 8: Tiểu Sư Thúc Cam Kết

(1)

Tứ sư đệ không đuổi kịp Tiểu sư thúc.

Tiểu sư thúc mặc dù thích “Sắc”, nhưng tu hành cũng khá.

Tỷ như, tuy rằng một điểm khí tức đều ngủ không thấy, ta vẫn nghe thấy truyền âm.

“Yên tâm, trước khi hỏi Các, sư thúc bảo đảm làm cho Tứ sư đệ diệt ngoan ngoãn đầu hoài tổng bảo đối với người.”

(Nguyên văn : Đầu hoài tổng bảo: Ấm chỉ hành động chủ động ôm ấp yêu thương nhưng vì mục đích khác.)

Ta cảm thấy được dùng từ đầu hoài tổng bảo là không đúng, bất quá Tiểu sư thúc chính là người như vậy.

Ta rõ ràng.

Tứ sư đệ cao lãnh như trước.

Ta cũng hơi thương tâm một chút, dù sao đồ vật sư phụ cho không còn, tiểu phúc địa không còn, Hoa Hoa cũng mất, ta còn bị người chém một đao.

Không, không phải thương tâm một chút, mà là đại thương tâm.

Vết sẹo sau lưng thật dài a, cây đao chém ta có bộ dáng rất cao cấp, ta đối với luyện khí không thông thạo, sau đó khi nhắc tới chuyện đó cổ đại “hùng” còn liên tục tiếc hận không lấy được.

Tứ sư đệ cao lãnh như trước.

Tiểu sư thúc không thấy tăm hơi.

(2)

Ý thức được Tiểu sư thúc “Mất tích” là sau một ngày.

Cuối cùng Tứ sư đệ lần theo Tiểu sư thúc bị Đại sư huynh trách cứ.

Đại sư huynh một bên trách cứ Tứ sư đệ còn một bên sờ lông bờm Chân long tổ tông.

Lông bờm Chân long tổ tông thật là đẹp, là màu vàng, vảy cũng màu vàng.

Cho nên, thời điểm Chân long tổ tông biến thành người da dẻ giống người bình thường, ta có hơi thất vọng.

Chân long tổ tông không mặc quần áo, theo lý thuyết pháp thân hoá hình cũng có thể biến ảo ra quần áo, trừ phi cố ý không thay đổi.

Ta không biết Chân long tổ tông nghĩ như thế nào, thế nhưng Đại sư huynh sưng sốt một giây sau tầm mắt liền dời xuống.

Ta nhìn thấy Đại sư huynh lộ ra vẻ thất vọng.

Chân long tổ tông có một khuôn mặt cương nghị, thời điểm khóc lên cũng rất quyết đoán.

Đại sư huynh lập tức ôm lấy long tổ tông cao to cường tráng an ủi: “Không sao, vô luận ngươi là nam hay nữ đều là bảo bảo của ta!”

Chờ một chút, Đại sư huynh, khi nào thì ngươi bắt đầu dùng loại từ như bảo bảo này?

“Đại sư huynh, ta là sư muội của ngươi.”

“Được được được, làm sư muội.”

“Không phải làm, mà là ‘là’!”

“Được được được.” Đại sư huynh nụ cười đầy mặt nói với chúng ta: “Các ngươi lại đây, gặp gỡ tân sư muội.”

Tân sư muội cao to uy vũ, một đầu tóc vàng sáng lên lấp lánh.

(3)

Sau khi nhận được một tia tóc vàng ta liền tiếp thu tân sư muội này.

Đại sư huynh không thể chờ đợi được nữa vội vàng đưa thư cho sư phụ, hết sức cao hứng khi có một sư muội.

Kỳ thật ta không sao cả, dù sao tân sư muội rất hào phóng.

Tứ sư đệ cao lãnh như trước.

Ta có điểm hoài niệm Tứ sư đệ bánh màn thầu.

Sống lớn như vậy, ở chung lâu nhất chính là Tứ sư đệ.

Đáng tiếc sau khi tiến vào sư môn, Tứ sư đệ càng ngày càng không để ý tới người khác, động một chút là rút roi.

Mỗi lần nhìn thấy ta ánh mắt lại như dao con, vèo vèo bắn về phía ta.

Ta biết thiên phú của ta không được, thế nhưng vẫn luôn rất nỗ lực a... Chính là không đuổi kịp Tứ sư đệ.

Luôn có một ngày Tứ sư đệ sẽ rời xa ta, ta có nhớ cũng không nhìn thấy đi?

Có chút muốn khóc.

So với thời điểm Hoa Hoa ít đi bốn cái chân còn muốn khóc.

(Kết)

Tứ sư đệ cao lãnh đều muốn đông chết người.

Ta có chút không muốn hỏi Các, ở bên ngoài cũng rất tốt.

Ngược lại về Các cũng không thấy được Tứ sư đệ.

Thế nhưng ta lại lo lắng cho vườn bách thú, vạn nhất dưới cơn nóng giận sư phụ đem vườn bách thú của ta làm thành “Vườn bách thiêu ” làm sao bây giờ?

Ta... Này đó... Ồ?

Ta thật giống như muốn ngủ.

Đã lâu không buồn ngủ qua.

Tiểu sư thúc đột nhiên xuất hiện rất tuyệt vời, thế nhưng tại sao chúng ta đều không mặc quần áo?

Tiểu sư thúc người đứng dựa gần như vậy, ta có chút sợ sệt.

“Tam sư diệt, kỳ thực ta vẫn luôn yêu thích người.”

“Tiểu sư thúc, ta không hiểu người đang nói cái gì.”

Ta vì sự nhanh trí của mình mà đắc ý, Tiểu sư thúc cười hề hề đến đề tiện.

“Không sao, có người nghe hiểu là được.”

Ta xoay người, nhìn thấy đôi mắt Tứ sư đệ thật giống như đang chảy máu.

Thật là đáng sợ.

Tiểu sư thúc đột nhiên nhào tới, ép tới ta không thở nổi.

“Quên mất nói cho người, sư huynh cũng tới.”

Ta từ một bên vai Tiểu sư thúc nhìn sang, mặt sư phụ lộ ra từ ngoài cửa sổ.

Thật là đáng sợ... Thật là đáng sợ... Thật là đáng sợ...

10. Chương 9: Vô Quỷt Dày Có Móng Tay Nhọn

(1)

Dung mạo sư phụ rất giống nữ, thời điểm lần thứ nhất ta nhìn thấy còn tưởng rằng là tiểu nương tử nhà ai.

Lúc đó ta và Tứ sư đệ đang xin cơm —— ta đang đòi bánh màn thầu từ Tứ sư đệ.

Sư phụ liền nhìn chăm chăm Tứ sư đệ.

Ta cảm thấy được bánh màn thầu của ta không còn, “Cơ hội được người tốt vừa ý thu lưu” không thể ném.

Cho nên liền liều mạng vồ tới, ôm căng chân sư phụ gọi “Mẫu thân”.

Từ nhỏ ta chính là một đứa bé thông minh.

Lúc đó biểu tình của sư phụ rất cao lãnh, cùng Tứ sư đệ hiện tại giống nhau.

Lúc đó Tứ sư đệ quạt phía sau ta một chút, kéo ta muốn chạy.

Lúc Tứ sư đệ bị sư phụ bắt được, đến lượt ta chết cũng không buông tay sư đệ ra.

A, hồi ức tốt đẹp.

(2)

Ngoài cửa sổ biểu tình của sư phụ giống như yêu nhập ma thật là đáng sợ.

Biểu tình của Tứ sư đệ đang ở bên giường cũng đáng sợ giống như vậy.

Thật không nghĩ tới sư phụ cùng Tứ sư đệ lớn lên đẹp đẽ như vậy còn có thể làm ra loại vẻ mặt này a!

Ta ôm thân thể trần | truồng của Tiểu sư thúc sững sờ.

“Tam sư đệ a.” Tiểu sư thúc vừa cười vừa nói vào lỗ tai ta: “Người xem, Tứ sư đệ không phải là đến đầu hoài tống bao sao?”

Ta quay người nhìn Tứ sư đệ một chút, biểu tình của Tứ sư đệ ở trên cao nhìn xuống cực kỳ dữ tợn.

“Không được!” Ta nhảy lên: “Sư phụ, Tứ sư đệ nhập ma rồi!”

Cái mộng của ta đối diện cửa sổ.

Ta... A!

“Tại sao... Đánh ta?” Ta kẹp chân quỳ ở trên giường, khóc không thành tiếng: “Sư phụ... Tứ...”

JJ quá đau, cảm giác đều phải mất đi ý thức!

(3)

Thật vất vả thanh tỉnh một chút, ta không dám động.

Tứ sư đệ liền đứng trước mặt ta, ánh mắt giống như là kiếm của Nhị sư huynh!

“Sư đệ.” Thanh âm của sư phụ từ sau lưng ta truyền đến: “Người cũng nên hồi Các.”

Tiểu sư thúc bò đến phía trước, gối đầu lên bắp đùi của ta, Tứ sư đệ muốn động thủ, bị Tiểu sư thúc dùng một ngón tay liền ngăn cản.

“Ai bảo người đi gặp cung chủ Kỳ Diệu Linh?” Tiểu sư thúc một mặt tùy tiện nói: “Người đi gặp mỹ nhân cứ nhiên không mang ta theo?”

Cho dù không nhìn thấy, ta cũng có thể cảm giác được uy thế khủng bố của sư phụ!

Sư phụ luôn không có cách nào với Tiểu sư thúc.

Sư phụ nói: Sư đệ chính là dùng để sủng, sủng lâu liền nghe lời.

Ta cảm thấy được sư phụ nói rất đúng, thế nhưng, tại sao ta sủng Tứ sư đệ mà hắn vẫn hung ác đối với ta.

Nha oa ——

Tâm ta bị tổn thương.

Sư phụ, cố lên! Người có thể làm được!

“Sư đệ.” Sư phụ nói: “Người thật không trở về?”

“Không đi trở về.” Tiểu sư thúc kiêu ngạo vung đầu lên, đụng đến cằm của ta rên lên một tiếng.

“Thật không nghe lời?”

“Không nghe lời.”

Sư phụ đột nhiên đi đến phía trước của ta, vút ra một cái pháp bảo.

Thất sư đệ từ pháp bảo rơi ra.

Sắc mặt Tiểu sư thúc thay đổi.

(Kết)

Thất sư đệ chính là đứa bé mà Tiểu sư thúc của được lúc trốn nhà ra ngoài.

Năm đó, Thất sư đệ còn là một đứa bé nhưng đã xinh đẹp ngọt ngào hơn so với sư phụ.

Sau đó, Thất sư đệ luôn bị bắt nạt nên chọn tu luyện ở nhà ông bà ngoại.

Hiện tại, Thất sư đệ vui đầu khổ luyện trở nên khôi ngô hùng tráng.

Chân long tổ tông là uy vũ đẹp đẽ, Thất sư đệ là lưng hùm vai gấu.

“Tiểu sư thúc ——” Thất sư đệ còn chưa nói hết thì nước mắt đã rơi: “Người làm sao có thể như vậy!”

Thất sư đệ rất kính yêu Tiểu sư thúc, là Tiểu sư thúc cứu hắn ra từ bọn người xấu bắt nạt hắn!

“Tiểu sư thúc, nếu là muốn sư diệt làm ấm giường, như thế nào không tìm ta?!”

Thất sư đệ thê thảm khóc thét, xé rách vải ở ngực!

Tiểu sư thúc chạy mất dép, không quên trèo lên ráp trái giường.

Sư phụ đứng chấp tay, nghiêm túc bình tĩnh: “Nghiệt đồ, còn không mặc quần áo vào.”

Ta ôm bụng, nước mắt giàn giụa: “Sư phụ, bụng đau quá.”

Sư phụ nhìn Tứ sư đệ một chút, biểu tình sâu không lường được.

Ồ, tại sao sư phụ đi ra ngoài? Tại sao muốn đóng cửa lại?

Sư phụ?

Tứ sư đệ?

11. Chương 10: Đều Nói Vô Quýt Dày Có Móng Tay Nhọn A

(1)

Tứ sư đệ biểu tình nghiêm túc.

Ta nằm úp sấp trên giường giường, cảm thấy được eo có điểm đau, liền đứng lên.

Tay của Tứ sư đệ liền đuổi tới.

“Làm gì?”

“Giúp người nhu nhu.”

Hiếm thấy Tứ sư đệ sẵn sàng, ta thật cao hứng, hơn nữa thủ pháp xoa nắn của hắn cũng rất tốt, chỉ chốc lát ta liền hết đau.

“Ta tốt rồi, cảm ơn người a, sư đệ.”

“...”

“Tại sao muốn sờ cốc đạo? Ta sớm ích cốc, nơi đó không có vấn đề gì a.”

(cốc đạo: cốc hoa đó a)

“...”

“Sư đệ, người đừng dùng ngón tay có được không?”

“ ... ”

“Sư đệ, cái tư thế này ta thật giống như không tiện lắm, muốn đổi tư thế khác hay không?”

“ ... ”

“Sư đệ, tại sao sinh khí?”

(2)

Kỳ thực Tứ sư đệ vẫn rất có bản lĩnh, nhưng mà ta không có cảm giác gì, dù sao trên lưng còn có một đao sâu như vậy, sư đệ như thế... Hoàn toàn không thành vấn đề!

Thế nhưng Tứ sư đệ thoát nhìn rất sa sút a, ta hoàn toàn không hiểu.

Sư phụ cùng Tiểu sư thúc không biết chạy đi nơi nào, có vấn đề, tìm Đại sư huynh.

Đại sư huynh đang giúp tiểu sư muội làm vắn thẩn, lần này rốt cục có thức ăn mặn, tiểu sư muội nghiêng người dựa vào giường nhỏ, tóc vàng như tơ thật là đẹp.

Ai, khi nào thì ta có thể thay đổi bảy màu giống như trước đây a ?

“Tam sư đệ, có việc?”

Đại sư huynh kéo lại tâm tư của ta, ta sửa sang lại quần áo, nghiêm túc nói: “Đại sư huynh, ta cảm thấy hổ thẹn đối với Tứ sư đệ.”

Đại sư huynh không rõ: “Làm sao?”

“Tứ sư đệ vì thương thế của ta, đem nguyên dương đều tặng cho ta.” Ta có chút phiền não nói: “Kỳ thực thương thế của ta cũng không nghiêm trọng như vậy, hiện tại Tứ sư đệ thoát nhìn có chút không xong.”

Nguyên dương, nguyên âm của tu chân giả không giống với người bình thường, giống như tinh khí thần hồn, tu chân giả lợi hại chỉ cần thần hồn giao hợp là có thể tạo ra người a!

Đại sư huynh sững sờ một phút chốc, sau đó nói: “Tứ sư đệ đem nguyên dương cho người?”

Ta gật gật đầu.

Đại sư huynh nói chuyện có chút nghiêng răng nghiêng lợi: “Làm sao ‘Cho’?”

“Dem chỗ sinh sản của hần luồn vào cốc đạo của ta a.” Ta có chút không hiểu ra sao: “Không phải sao? Chính là hần quá do dự, ra ra vào vào, bắt quá cũng khó trách, dù sao cũng là nguyên dương của tu chân giả a. Đại sư huynh xem nè, vết thương sau lưng ta bây giờ tốt lắm rồi!”

Ta vô cùng phần khởi đưa lưng ra, lại nghe thấy Đại sư huynh rít gào cực đáng sợ!

(3)

Đại sư huynh đem Tứ sư đệ kêu đến, làm cho hần quỳ, giống như mưa to gió lớn mà chỉ một phen.

Ta sợ đến không biết làm sao, cùng tiểu sư muội cũng đang khiếp sợ ôm lẫn nhau, ở một bên run lẩy bẩy.

Đại sư huynh lấy ra Thiên cơ như ý, đó là bản mệnh pháp bảo của hần, Thiên Thư Các tổ truyền, được sư phụ ôn dưỡng 3,700 năm, dùng cực kỳ tốt.

Tứ sư đệ hoàn toàn không sợ, không hổ là Tứ sư đệ!

Chỉ có điều đầu Tứ sư đệ có chút quá thấp, thiếu chút nữa muốn chạm đất rồi.

“Người ở nơi này làm cái gì?!” Đại sư huynh quát về phía ta: “Đi ra ngoài! Dẫn sư muội cùng đi ra ngoài!”

Ta và tiểu sư muội bị ném ra, đứng ở trong hành lang hai mặt nhìn nhau.

Đại sư huynh đại khái thiết lập trận pháp, một chút âm thanh ở bên trong cũng không nghe được.

Ta có chút lo lắng, hiếm thấy Tứ sư đệ tốt với ta một lần đây!

(Kết)

“Tam sư huynh.”

“Thất sư đệ, người đã về rồi?”

Thất sư đệ không đuổi kịp Tiểu sư thúc, lập tức không còn sức mạnh, dựa vào cửa sổ khách sạn buồn man mát.

Lão bản khách sạn đi ngang qua, nơm nớp lo sợ, dù sao mặt của Thất sư đệ thoát nhìn rất dữ tợn.

Ta cũng không biết tại sao Thất sư đệ khi còn bé rất xinh đẹp ngọt ngào bây giờ lại biến thành như vậy.

Nghe đâu thời điểm Thất sư đệ hồi thôn đi “Bảo thù”, cái người từ nhỏ bắt nạt hấn ca vừa thấy hấn liền sững sờ, sau đó gào khóc, vừa khóc vừa kêu ” Tiểu Bảo, người làm sao biến thành như vậy? Nói ra lão đại báo thù cho người đi”.

Thất sư đệ đem công tử ca đánh cho một trận, sau khi treo hấn ở cửa thôn thì nghênh ngang rời đi.

Ta sợ Thất sư đệ mượn rượu giải sầu, liền vỗ vỗ cửa phòng Đại sư huynh.

Cửa đột nhiên bị phá, Tứ sư đệ trốn thoát Thiên cơ như ý của Đại sư huynh.

Đại sư huynh gào thét: “Lại đây, nghiệt đồ!”

Đại sư huynh không hổ là sư khổng, dùng từ đều cùng sư phụ giống nhau.

Mặt Tứ sư đệ có chút hồng, còn có chút sưng, đầy mặt oan ức.

“Còn dám chạy?!” Đại sư huynh rít gào: “Phạm thượng, không biết xấu hổ!”

Tứ sư đệ đột nhiên chỉ tay về phía Nhị sư huynh đi ngang qua, nói: ” Ít nhất ta cho người trong nhà, không lãng phí, Nhị sư huynh đem nguyên dương cho tay phải!”

Xung quanh đột nhiên yên tĩnh, tất cả mọi người nhìn về phía Nhị sư huynh đi ngang qua.

Da Nhị sư huynh giống như vịt nướng dùng tốc độ mắt thường có thể thấy đỏ lên.

Ta than một câu: “Sao lại cho tay phải? Cho dù không dùng gì cũng có thể tự mình uống vào mà.”

Tất cả mọi người im lặng, đại khái cảm thấy được ta thông minh đi.

Đại sư huynh bỗng nhiên kêu to lên: “Nghiệt đồ, hai người các ngươi quỳ xuống cho ta!!”

12. Chương 11: Đại Thương Tâm

(1)

Nhị sư huynh không thừa nhận, mạnh miệng rằng: “Ai nói! Ta không có! Đại sư huynh, người muốn nói cũng phải có chứng cứ đi?”

Đại sư huynh cũng nhìn về phía Tứ sư đệ, đầy mặt ngờ vực.

Tứ sư đệ không nói lời nào, vung ra một cái quan khí thuật về phía tay phải của Nhị sư huynh, mọi người liền nhìn thấy tay phải của Nhị sư huynh tỏa ra dương khí dày đặc... Quá thâm hậu.

Ngoại trừ nguyên dương của tu sĩ ra, ta không nghĩ ra còn có thể là cái gì.

“Ta... Mới vừa đỡ đỡ một nam hài tử!” Tứ sư đệ ghen ra một câu nói: “Nam hài tử vừa ra đời, dương nhiên dương khí sung túc!”

Tứ sư đệ vung ra một đồng quan khí thuật lên mặt Nhị sư huynh, mọi người phát hiện miệng Nhị sư huynh cũng tỏa ra lượng lớn dương khí.

Đại sư huynh tức đến mặt mày xanh mét: “Khi nào thì đỡ đỡ cũng cần miệng của người?!”

Nhị sư huynh lộ ra biểu tình không thể cứu vãn.

Tứ sư đệ lạnh nhạt sửa sang lại quần áo.

Đại sư huynh rút gào: “Nghịch súc, quỳ xuống cho ta!”

Nhị sư huynh cùng Tứ sư đệ song song quỳ gối trên hành lang khách sạn, lắng nghe Đại sư huynh giáo huấn.

(2)

Ta và sư muội còn có Thất sư đệ vốn là đứng ở bên cạnh nhìn một lát, thế nhưng Đại sư huynh chỉ mắng đi mắng lại những câu đó.

Chúng ta nghe một chút, đều cảm giác vô vị.

Ta lâu bầu một câu: “Tại sao đem nguyên dương cho tay phải? Quá lãng phí.”

Tiểu sư muội nhận câu: “Đương nhiên là bởi vì vị kia a.”

Thất sư đệ hỏi: “Vị kia là ai?”

Ta bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Úc, đó là vị thượng cổ đại hùng... Đại năng đây! Thất sư đệ, vị này chính là người biết thật nhiều động thiên phúc địa! Còn nói cho chúng ta biết tiểu phúc địa đây!”

“Trọng điểm không phải cái này.” Tiểu sư muội một mặt trầm thống nói: “Nguyên dương cứ lãng phí như vậy, còn không bằng tìm cái thân thể, ít nhất không lãng phí.”

Vẫn luôn bị mắng Nhị sư huynh đột nhiên quay đầu quát: “Các ngươi cho rằng ta không tìm sao? Nào có dễ tìm như vậy!”

“Nghịch súc!” Đại sư huynh dùng Thiên cơ như ý gõ đầu Nhị sư huynh: “Còn dám cãi!”

Chúng ta không khỏi cảm thán một trận.

Ta có chút đồng tình: “Tứ sư đệ cũng quá không cẩn thận, kỳ thực muốn trị thương cũng có phương pháp khác.”

Tiểu sư muội biểu tình có chút kỳ quái, nói: “Tam sư huynh không định tìm đạo lữ sao?”

“Tìm đạo lữ làm gì?” Ta càng thêm không hiểu ra sao: “Ta có đạo lữ a.”

Tất cả mọi người nhìn ta, liền Đại sư huynh đều quên mất đánh người, áp lực thật lớn!

(3)

Đại sư huynh nói chuyện đều nói lắp: “Ai, đạo lữ của ngươi là ai?”

Ta phi thường kinh ngạc hỏi ngược lại: “Đại sư huynh không biết?”

Đại sư huynh lắc đầu.

Ta nhìn về phía Nhị sư huynh đang tròn tròn mắt: “Nhị sư huynh cũng không biết?”

Nhị sư huynh lắc đầu.

Ta bỏ qua Tứ sư đệ đang đầy mặt nghi hoặc.

Ta hỏi Thất sư đệ miệng mở lớn đến có thể nhét trứng gà: “Người cũng không biết?”

Thất sư đệ mãnh liệt lắc đầu.

Ta há miệng, đột nhiên thật thương tâm.

“Các người cũng không biết?!” Ta không vui nói: “Ta còn cử hành đạo lữ điển lễ đây!”

Biểu tình của tất cả mọi người đều rất quái lạ, ta nhìn ra rồi!

“Tam sư huynh, đạo lữ của người rốt cuộc là ai?” Thất sư đệ trước hết hỏi ra rồi.

(Kết)

Ta không muốn nói.

Thật đau lòng, nguyên lai ai cũng không biết, liền Tứ sư đệ cũng vậy.

Nhật ký cũng không muốn ghi nữa.

13. Chương 12: Không Cao Hứng

※ Nhị sư huynh không có cái eo tốt như ta, lại nói hai người đều là chính mình a, chỉ có tay phải là người khác...

(1)

Không cao hứng, đại thương tâm, không muốn ghi nhật ký.

Dù sao cái nhật ký này chỉ có một mình ta xem, không có dùng gì.

(2)

Đại sư huynh đưa sủi cảo đến cho ta, nhân bánh cá chình đưa muối, ăn ngon cực kỳ, nhưng ta vẫn còn rất thương tâm.

Vừa ăn vừa khóc, sủi cảo đều chạy vào trong lỗ mũi.

“Ai u, chớ khóc, chớ khóc.” Đại sư huynh sợ nhất chiêu này: “Ta giúp người giáo huấn đạo lữ của người a! Đến, nói cho Đại sư huynh, đạo lữ của người là ai?”

Ta nhét sủi cảo vào miệng, không muốn nói chuyện với Đại sư huynh.

(3)

Nhị sư huynh đưa kiếm đến cho ta, một thanh tiểu kiếm đủ mọi màu sắc, có rãnh máu, còn có hoa văn đẹp đẽ.

“Ày, đừng tức giận, lấy kiếm này đâm tên phụ lòng hán kia!” Nhị sư huynh đại nghĩa lắm nên nói: “Sợ cái gì, chúng ta còn có thể để người bị thiệt thòi sao?! Đến đến đến, nói cho Nhị sư huynh, đạo lữ của người là ai?”

Ta híp mắt nhìn chăm chăm Nhị sư huynh, hừ hừ không lên tiếng.

“Người nói a!” Nhị sư huynh có chút cuống lên: “Người không nói lời nào ta làm sao biết tên đáng chết kia là ai?”

Đột nhiên lại khuôn mặt nghiêm nghị: “Đừng gấp, tính tình của người chính là quá gấp gáp, nếu không cũng không để cho sư đệ của người nhìn ra đầu mối.”

Đây là thượng cổ đại “hùng”.

Ta nhìn Nhị sư huynh đang lẫn lộn lẫn nhau, đột nhiên nói: “Nhị sư huynh, tại sao người đem nguyên dương cho tay phải? Tay phải lại không thể hấp thu.”

Mặt Nhị sư huynh rất nhanh liền đỏ: “Người đừng nghe Tứ sư đệ nói lung tung!”

“Vậy cái tay kia của người...”

“Ta, ta chính là thời điểm thủ | tâm không cẩn thận... Rõ ràng là ta hỗ trợ người, làm sao có thể gọi thủ | tâm?”

Nhị sư huynh liền tự cải vả, ta suy nghĩ một lúc, hỏi: “Nhị sư huynh, vậy miệng của người là chuyện gì xảy ra? Thủ | đâm xong còn muốn liếm một chút sao?”

Nhị sư huynh nổi trận lôi đình: “Đó là hôn môi! Hôn môi! Ai kêu cái tên này chỉ có thể ở tại trong tay phải!” Nói xong, liền xông ra ngoài như một cơn gió.

(4)

Thất sư đệ ngoại trừ sùng kính Tiểu sư thúc ra cái khác đều tốt, thời điểm mới vừa được mang về, làm đầy tớ nhỏ cho sư phụ một lúc lâu, tuy rằng lưng hùm vai gấu, thể nhưng rất cẩn thận.

Ta cầm lấy lông khổng tước Thất sư đệ đưa, rút lại ở trên giường thương tâm.

“Tam sư huynh a.” Thất sư đệ lúc thường nói chuyện đều rất nhẹ nhàng, vẫn là đáng dấp khi còn bé: “Người đừng thương tâm, chuyện tình cảm trên đời chính là như vậy a. Người xem, vô luận ta sùng bái Tiểu sư thúc cỡ nào, Tiểu sư thúc vẫn lựa chọn người làm ấm giường a! Có một số việc không thể miễn cưỡng, người hãy nghĩ thông một chút a.”

Nghe xong, ta thật buồn bực.

Sau khi Thất sư đệ nói nửa canh giờ ” Mối quan hệ giữa tình cảm và con người “, trước khi đi còn đứng lại cho ta mũ dệt bằng lông phượng hoàng

Ta đội ở trên đầu, cảm giác tâm linh bình tĩnh chút.

(Kết)

Cửa bị lạng lè đẩy ra, Tứ sư đệ mặt tại khe cửa ngó dáo dác.

Hừ!

Ta quyết định không để ý hắn.

14. Chương 13: Tứ Sư Đệ

※ lão tam nói: Lúc đưa ta đèn ngựa bảy màu phải lên lúc nha, nếu để Đại sư huynh hoặc là sư phụ nhìn thấy liền sẽ bị tịch thu...

(1)

Chương trước không thể viết thành bốn cái, ta có chút... Thôi, vẫn luôn không vui.

Lần này xuống núi luôn luôn xui xẻo, dĩ vãng mỗi lần ta xuống núi đều luôn chiếm tiện nghi đây, cho nên lúc này sư phụ mới đem ta thả ra ngoài, kết quả là dính một loạt phiền phức.

“Sư huynh.”

Tứ sư đệ cư nhiên lên tiếng, hàng này hiếm thấy cho ta sắc mặt hoà nhã, nếu là trước đây ta đã sớm nhào tới.

Không vui, không muốn để ý đến hắn.

Chờ một lát, Tứ sư đệ cư nhiên không đi, còn chạy đến trước mặt của ta ngồi xổm xuống đưa mắt nhìn ta.

Ta quay người, Tứ sư đệ đợi một lát, đem mắt ta xoay lại, ta lại quay đi.

TDM ai muốn để ý người a?

Hai hơi thở sau, ta nhìn thấy mặt Tứ sư đệ tại trần nhà cùng vách tường.

Đúng a, tu giả đều biết ngự không a, thế nhưng ai không có chuyện gì lại ngự không trong phòng a?

“Sư huynh.” Tứ sư đệ gọi.

Ta phản nộ: “Sư huynh, sư huynh, người có phiền người hay không a? Mẹ, cút ra ngoài!”

Đại khái Tứ sư đệ bị ta làm chấn động rồi, giống như con nhện “Đi” dọc theo vách tường đi ra ngoài.

... Vẫn là rất muốn Hoa Hoa!

(2)

Đại khái ta đang ngủ, đã lâu không bị thương, cũng không biết khổ lụy là cảm giác gì.

A, thời gian còn là người phạm thật xa xôi!

Tuy rằng chúng ta xúi quẩy như thế, nhưng tông môn chúng ta vẫn là rất lợi hại u! Sư phụ cũng cực kỳ lợi hại! Sư huynh cũng cực kỳ lợi hại! Sư đệ...

Nha oa, ta nhớ Hoa Hoa!

Không được không được, thiếu chút nữa liền muốn khóc lên, thật mất thể diện.

Sau này ta đều một mình, không thể mất mặt như thế!

“Sư huynh.”

Âm thanh sau lưng truyền đến đem ta dọa gần chết, cõi đời này cũng là có quỷ rồi, thế nhưng các tu sĩ không muốn mở mắt âm dương, không dùng gì mà còn dọa người.

Ta bỗng nhiên xoay người, nhìn thấy Tứ sư đệ đang nghiêm chỉnh quỳ gối bên cạnh giường của ta.

Hừ, nơi này là miền nam! Nóng! Giường chiếu trên đất! Bốn phía gió lửa! Rèm trúc làm cửa sổ! Quỷ liên quỷ, ai để ý đến người a!

“Người làm gì?” Ta tức giận nói: “Mất nguyên dương cũng đứng ở nơi này của ta quỳ đến quỳ đi, ta sẽ không trả lại người!”

Hình như Tứ sư đệ nở nụ cười, bất quá quá nhanh, ta không có thể xác định.

“Sư huynh, ăn cơm.” Tứ sư đệ đem cháo trên mâm gỗ đưa tới dưới mũi ta: “Ta làm, cháo màu xanh lá, ngọt miệng.”

A, ta thích cháo nhất!

Những sư huynh đệ khác đều nói vị giác của ta có vấn đề, nói đồ chơi này quả thực là độc dược! Đó là bọn họ không biết thưởng thức, giống như không hiểu ham muốn của ta đối với màu sắc!

(3)

Ta đột nhiên nhớ tới, một trong những nguyên nhân ta sủng Tứ sư đệ nhiều năm như vậy là do tên này nấu ăn quá ngon, luôn dùng nước trái cây đủ màu, đủ mọi màu sắc trông rất đẹp mắt!

Ta không tự chủ liếm môi một cái, có chút muốn ngồi dậy.

Thương tâm tới cũng nhanh, đi cũng nhanh mà!

Người vẫn là muốn hướng về phía trước.

“Sư huynh.”

Âm thanh Tứ sư đệ thật là gần, thật thấp, ta có thể cảm giác được nhiệt khí đang phun vào lỗ tai.

“Sư huynh...”

Không quan tâm!

Ta lấy cánh tay ra, đưa đầu qua thăm dò, bất chấp tất cả liền nhấp một miệng cháo!

Thơm! Ngọt! Sảng khoái!

(Kết)

Ta uống xong một bát cháo, khá nóng bắt quá vừa vặn, dạ dày thư thái sảng khoái, bên trong cháo có linh khí, nhất định là dùng linh tuyến nấu.

Uống xong, tâm tình cũng tốt lắm rồi, ta ngồi xuống, đem lông khổng tước Thất sư đệ đưa quần trên eo, mang theo mũ lông phượng hoàng, cầm lấy tiểu kiếm Nhị sư huynh đưa, tinh thần sảng khoái nhìn về phía Tứ sư đệ.

Ồ, tại sao Tứ sư đệ đen mặt?

“Làm gì?” Ta nhìn hẩn chăm chăm: “Nguyên dương sẽ không trả a!”

Tứ sư đệ mặt càng đen hơn.

“Có việc nói chuyện, không có chuyện gì cút đi!”

Hừ hừ, tuy rằng muốn sủng sư đệ, thế nhưng ta cũng là người nóng tính!

Tứ sư đệ tựa hồ đang suy tư cái gì, một lát sau nói: “Sư huynh, ta không phải đạo lữ của ngươi sao? Tại sao kêu ta lẩn?”

Ta trợn to hai mắt, bật thốt lên: “Ồ, người biết a?” Lập tức phản ứng lại, cả giận nói: “Người biết còn giả vờ không biết?!”

“Ta không có a.” Mây đen trên mặt Tứ sư đệ tản đi: “Thế nhưng sư huynh sư đệ đều ở đó, ta không tiện nói ra.”

Hả?

Ta nghĩ một hồi, cảm thấy thuyết pháp này tựa hồ rất hợp lý.

Nguyên lai tâm lý Tứ sư đệ rõ ràng!

Đột nhiên cảm thấy tâm tình rất tốt!

15. Chương 14: Phu Quân

(1)

Sự tình đã giải quyết, thế nhưng ta vẫn còn có chút sinh khí.

” Khi đó rõ ràng người cái gì cũng đáp ứng, kết quả sau khi hồi tông môn vẫn giống như trước đây.” Ta lên án quá khứ phiên não: “Còn đuổi ta đi, rõ ràng là đạo lữ cũng không ở cùng ta!”

Tứ sư đệ thoát nhìn có chút mê man, sau một lát mới nói: “Người là nói lần đầu chúng ta xuống núi?”

Ta hài lòng, Tứ sư đệ quả nhiên biết đến.

“Đúng a, lần đó không phải chúng ta đi một cái bí cảnh sao!”

Tứ sư đệ gật gật đầu.

“Lúc đó người trúng thuật, nhất định phải cùng ta kết thành đạo lữ.” Ta vui vẻ nói về cổ sự khi đó, bây giờ nghĩ lại thực sự là tuổi thanh xuân a: “Tuy rằng người vẫn luôn bắt nạt ta, thế nhưng ta cảm thấy được người vẫn rất tốt, nấu ăn cũng ngon, thời điểm sư phụ muốn thu người làm đồ đệ người cũng biết mang theo ta, sau khi tiến vào tông môn nguyện ý gọi ta là sư huynh... Ta biết thiên tư của ta không tốt, thế nhưng người cũng không chê. Ai, ta đưa đồ vật cho người, người thích không? Lần trước ta xuống núi đi tống tiền, tìm không ít thứ tốt đây, người dùng có tiện tay hay không?”

Ta vui rạo rức nói hồi lâu, Tứ sư đệ lại đột nhiên nói: “Tam sư huynh.”

“Hả?”

“Cái thuật kia sẽ làm cho người quên một chút việc.”

(2)

Ta có chút kỳ quái, hỏi: “Người không phải chưa quên sao? Sau đó trở về tông môn, ta còn nói cùng sư phụ, Tiểu sư thúc, Đại sư huynh, Nhị sư huynh, nói chúng ta kết thành đạo侶!”

Tứ sư đệ biểu tình có chút quái lạ, nói: “Sư phụ bọn họ nói thế nào?”

“Đương nhiên là đáp ứng ta a!” Nói sau ta đột nhiên cảm thấy kì quái chỗ nào, suy nghĩ hồi lâu không tìm được manh mối, liền quên sạch sành sanh: “Ngược lại bọn họ cũng đều biết!”

Tứ sư đệ trầm mặc nửa ngày mới nói: “Lâu như vậy người vẫn cho rằng chúng ta là đạo侶 sao?”

“Đương nhiên rồi!” Ta không rõ nói: “Không phải chúng ta đã cử hành đảo侶 lễ điển tại bên trong bí cảnh sao? Ta còn đưa người một tia mệnh hồn đây! Ai, người không có người mệnh hồn chính là không được, lúc tu luyện thân thể rất dễ bị mệt.”

Tứ sư đệ phảng phất hóa thành điêu khắc: “Nhưng nhiều năm như vậy đối với người cũng không tốt.”

Ta cười cười, bày ra rộng lượng đáng đáp: “Sư phụ nói sư đệ phải sủng mà, lại nói người là đạo侶 của ta, đương nhiên phải bao dung người nhiều hơn a.”

(3)

Ta tự nhận ta phi thường sẵn sốc.

Hừ hừ, trên đời này phụ quân giống ta như vậy đi nơi nào tìm?

Khà khà, Tứ sư đệ có phải là cảm động?

A nha, Tứ sư đệ cư nhiên khóc!

Ta trong lúc nhất thời lại có chút không biết làm sao, quan sát một lát, ta phát hiện Tứ sư đệ là khóc thật!

Loại kia từ nội tâm mà phát, chân tâm thực lòng khóc a!

Ta quỳ gối trước mặt Tứ sư đệ, vò đầu bứt tai nửa ngày mới thốt ra đến một câu: “Người, người đừng khóc nữa, ta đem ta thứ tốt đều cho người, có được hay không? Như vậy người tu luyện liền nhanh hơn! Lợi hại hơn! Người đừng... Người nói một câu a!”

“Người ngốc a!” Tứ sư đệ đột nhiên nổi trận lôi đình quát: “Mệnh hồn có thể tùy tiện cho người sao?! Người xem bộ dạng ngu ngốc của người hiện tại, đầu óc thiếu dây cung tu luyện thế nào?! Người tưởng sư phụ bọn họ đáp ứng cái gì? Bọn họ coi người là kẻ ngu si mà hổng a! Người tên ngu ngốc này!”

Ta cảm thấy được không hiểu ra sao, thế nhưng đạo lý đương nhiên phải hảo hảo đối xử nha, nhỏ giọng giải thích nói: “Thế nhưng lúc đó người thiếu mất mệnh hồn, ta không cho người người thì người tu luyện thế nào? Người có tư chất tốt như vậy, nếu là không thể tu luyện cũng quá đáng tiếc đi!”

Tứ sư đệ nhảy lên, cũng không quay đầu lại chạy đi.

Ta ngồi ở trong phòng, chỉ cảm thấy hoàn toàn không tìm được manh mối.

(Kết)

Chúng ta liền khởi hành, ai, kỳ thực không quá muốn hồi tông môn, bên ngoài tự do hơn.

Nhị sư huynh cả ngày gằm gằm gừ gừ với tay phải, tình cờ cũng sẽ lại gần, sờ gáy của ta: “Kỳ thực cũng không phải quá ngu, chính là thiếu thông minh, không có chuyện gì, sau này sư huynh sẽ tìm cho người một cái mệnh hồn đại năng đi! Bảo đảm cho người đập đất phi thăng!”

“Đừng sờ.” Đại sư huynh nhú mày nói: “Tam sư đệ chậm rãi tu luyện là được, đồ của người khác rốt cuộc là người khác, không giống nhau, chúng ta che chở hẳn là tốt rồi.”

“Ân, tán thành.” Tiểu sư muội đưa bàn tay tiến vào bên trong áo lót móc móc, móc ra một khối kim lân cự đại, vò thành một cái vòng tay ném qua ta: “Ta thích nhất người có tình có nghĩa, cấp quà cưới cho sư huynh song tu.”

Sau khi ta cười hì hì nhận lấy, Thất sư đệ tại một bên khác lên tiếng: “Vậy tại sao Tứ sư huynh không có chuyện gì? Tu luyện còn nhanh như vậy!”

“Điều đó không giống nhau.” Đại sư huynh trầm ngâm chốc lát: “Tam sư đệ lúc đó là cam tâm tình nguyện, cùng đoạt hồn mệnh của người khác làm sao có thể so được, chính là không biết lúc đó bọn họ có phải hay không...”

“Khẳng định không có rồi!” Ta lập tức nhảy cảm nhận ra được đại ý của sư huynh: “Không có sư phụ đồng

ý, ta làm sao có thể tùy tiện cùng Tứ sư đệ song tu! Đương nhiên phải cho Tứ sư đệ một cái danh phận mới được!”

Tứ sư đệ vừa vịn từ bên cạnh đi ngang qua, sau khi liếc mắt nhìn ta một cái thì ngự kiếm bay đi.

Nhất định là hài lòng với biểu hiện của ta đi?

Hì hì, lại nói, ta đây giống như phu quân... Ai, chờ một chút, đừng chạy a! Tứ sư đệ!

16. Chương 15: Cận Hương Tình Khiếp

(1)

Cận hương tình khiếp chính là cảm giác như này đi, giống như bây giờ, ta càng ngày càng không muốn hỏi các, chủ yếu là ít đi ra ngoài chơi, đại đa số thời điểm sư phụ tình nguyện phái Tiểu sư thúc cũng không cho ta đi ra ngoài.

Ta cảm thấy được ta tuyệt đối đáng tin hơn so với Tiểu sư thúc nha!

“Đại sư huynh.” Ta không nhịn được tiến đến người ôn nhu nhất: “Ta khi nào thì lại có thể đi ra ngoài chơi a?”

“Người a?” Đại sư huynh trầm ngâm chốc lát: “Ân, thời điểm nhiều người cùng đi ra thì người đi cùng, không thì không ai chăm sóc người.”

“Ta không cần người khác chăm sóc!” Ta lập tức nói: “Vận khí ta rất tốt!”

Đây là thật, Đại sư huynh cũng đồng ý.

“Điều này cũng đúng.” Đại sư huynh gật gật đầu: “Đại khái là thiên đạo bồi thường cho người đi.”

Tân sư muội lại gần, một mặt hiếu kỳ: “Thật?”

“Thật.” Nhị sư huynh cũng cười rộ lên: “Mỗi lần xuống núi Tam sư đệ đều có thể có không ít cơ duyên.”

Thất sư đệ ngự kiếm từ xa bay qua, ném câu tiếp theo: “Chỉ tiếc cuối cùng đều tiện nghi Tứ sư huynh.”

Tứ sư đệ mặt không hề cảm xúc liếc một cái lại đây, nhìn mà tiểu tâm can của ta cả kinh, liền đuổi theo Thất sư đệ gọi: “Ta cũng sẽ phân cho các ngươi!”

(2)

Nói thì nói như thế, trên người ta xác thực không thứ tốt, ngoại trừ bản mệnh bình ra hết thấy đều tiêu hao hết.

Vốn tiểu phúc địa chính là phần đại lễ, thế nhưng tiểu phúc địa cũng mất, cầm đi cho đạo lữ Yêu chủ trần ma khí.

Ta không khỏi thở dài, nhỏ giọng nói: “Đại sư huynh, nếu không chúng ta đi dạo ở bên ngoài nữa đi, nói không chừng sẽ có chuyện tốt đâu?”

Da Đại sư huynh giật giật, nói: “Lần này xuất môn thực sự quá xui xẻo rồi, đợi khi nào hết rắc rối lại đi.”

Ta vẫn là người biết nghe lời, lập tức nói: “Được a.”

Vừa dứt lời, ta cũng cảm giác vèo một tiếng, có cái gì bay qua bên tai.

Ta tập trung nhìn lại, liền thấy một phong thư đang bay lơ lửng ở cách đó không xa, điểm xuống, âm thanh Yêu chủ liền vang lên, còn bay đến mười món pháp bảo. Ý của Yêu chủ là, những thứ đồ này xem như là tạ lễ.

Pháp bảo a, ta liền nhanh như hổ đói vồ mồi đem toàn bộ ôm vào trong lồng ngực.

“Yêu chủ cũng quá keo kiệt.” Nhị sư huynh không cam lòng nói: “Chúng ta tìm về đạo lữ cho hần, lại cho tiểu phúc địa, lại cho chúng ta mười cái pháp bảo rách nát.”

Đại sư huynh thở dài: “Đừng nói như vậy, đây chính là vạn yêu chi chủ.”

Tiểu sư muội vỗ về tóc vàng, trầm mặc không nói.

Ta nhìn nhìn, lấy ra một món pháp bảo, đưa đến trước mặt Thất sư đệ: “nhìn đi, sư huynh cũng sẽ cho ngươi thứ tốt!”

Thất sư đệ cười hì hì nói: “Tam sư huynh, ta muốn cái này!”

(3)

Thất sư đệ chỉ là kiện pháp bảo kia tốt nhất, thế nhưng thuộc tính không hợp a!

Huống chi, cái này còn phi thường thích hợp với Tứ sư đệ!

Ta có chút xoắn xuýt, nói: ” Thuộc tính cái này không hợp với ngươi nha.”

“Thế nhưng ta yêu thích mà.” Thất sư đệ hừ một tiếng: “Tam sư huynh chính là thích Tứ sư đệ nhất, bất công!”

Ta có chút không rõ: “Ta đương nhiên thích Tứ sư đệ nhất a, hắn là đạo lữ của ta đây.”

Đại sư huynh cùng Nhị sư huynh đồng thời xì nở nụ cười, Thất sư đệ lộ ra biểu tình trợn mắt ngoác mồm.

“Làm gì? Không đúng sao?” Ta hoàn toàn không hiểu, từ sau khi ta nói ra sự thực, các sư huynh đệ thường thường lộ ra bộ dáng ngốc vù vù: “Ta nói, Tứ sư đệ là đạo lữ của ta!”

“Được được được, là đạo lữ của ngươi!” Thất sư đệ tức giận: “Ta không...”

Câu nói kế tiếp còn chưa nói ra, Tứ sư đệ liền đến cầm lấy mười cái pháp định nhét hết vào tay Thất sư đệ.

“Ngươi ngốc à!” Ta trố mắt ngoác mồm nói: “Làm sao lại đưa hết cho Thất sư đệ, hắn cũng không dùng đến!”

Mặt Tứ sư đệ đỏ lên, nhỏ giọng nói một câu: “Ta muốn ngươi là đủ rồi.”

(Kết)

Ta lập tức phản ứng lại, đây chính là đạo lữ yêu thương đi!

Ta liền nở nụ cười, ôm chặt lấy Tứ sư đệ nói: “Đúng đúng đúng, muốn ta là đủ rồi! Ta tốt như vậy, ngươi đi đâu mà tìm!”

Các sư huynh đệ đều nở nụ cười, ta cũng thật cao hứng a.

Còn có việc càng cao hứng hơn.

Thời điểm nhìn thấy cửa môn phái, Tiểu sư thúc xuất quỷ nhập thần trở về, lặng lẽ điều khiển mây đi theo chúng ta.

“Tiểu sư thúc, người đã về rồi!” Ta là người đầu tiên phát hiện, lập tức hành lễ: “Sư phụ lần này có thể cao hứng!”

Biểu tình Tiểu sư thúc khá là quái dị, tròng ta không nói lời nào.

“Làm sao vậy?” Ta không hiểu.

“Người hạ trên người ta cái gì?” Tiểu sư thúc hỏi.

“Ta không có a.” Ta cảm thấy rất oan ức.

Thất sư đệ từ tốn nói: “Tam sư huynh không làm cái gì, chính là lúc ngủ ngài ôm Tam sư huynh, dính chút thuốc ‘lăn theo dấu vết’ Tứ sư huynh hạ trên người Tam sư huynh.”

Hả? Trên người ta bị hạ thuốc?

Ta nhắc lên ống tay áo trái ngủ phải ngủ, cái gì cũng không ngủ thấy.

Tứ sư đệ một mặt bình tĩnh, thật giống như cái gì cũng không nghe thấy.

Thất sư đệ ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Tiểu sư thúc, nếu như ngài nguyện ý lựa chọn ta đến làm ẩm giường, thì đâu đến nỗi này a!”

Ta nhìn nhìn Thất sư đệ, nói: “Đúng a, Tiểu sư thúc, Thất sư đệ yêu thích ngài như thế, ngài cũng không cần quá vô tình a!”

Tiểu sư thúc tròng ta liếc mắt một cái, hướng về phía sơn Các rống lớn một tiếng: “Sư huynh, đi ra đón ta!”

Vừa dứt lời, Các sơn của chúng ta liền... Nổ a!

17. Chương 16: Môn Phái Của Chúng Ta Là Thế Nào Xong Đời

(1)

Thiên Thư Các thành lập cũng hơn bảy ngàn năm đi, theo ta được biết là như thế, tuy rằng nhân số ít ỏi, tuy rằng trên tên không thể mang theo một chữ tiên, nhưng chúng ta dầu gì cũng là môn phái hơn một

ngàn năm.

Ta xưa nay không nghĩ tới cũng sẽ có ngày sư phụ phi thăng.

Sư phụ tiếp quản Các chủ cũng có mấy ngàn năm... Hình như vậy? Đã thu tám cái sư huynh đệ chúng ta, úc, còn có tân sư muội, chúng ta ngay cả một cái đồ tôn cũng không thể thu nhận cho sư phụ, thực sự là xấu hổ.

Thời điểm lần thứ nhất ta nhìn thấy sư phụ, sư phụ chính là bộ dáng này, bây giờ vẫn là bộ dáng này.

Tiểu sư thúc lại thay đổi thật nhiều.

Tỷ như giống như bây giờ, hướng về phía sư phụ rít gào: “Người phi thăng cái quỷ! Người dám phi thăng! Người xuống dưới! Người xuống dưới cho ta!”

Tiểu sư thúc trước đây luôn muốn trốn tránh sư phụ đây.

Đại sư huynh cùng Thất sư đệ thiếu chút nữa kéo không được Tiểu sư thúc, lôi kiếp phi thăng thật là đáng sợ, to giống như đại thụ, dày đặt như cánh rừng.

Nhìn phi thăng rất có lợi, Tứ sư đệ bọn họ đều nhìn rất chăm chú, ta cảm thấy được có điểm tửnht.

“Sư phụ thành tiên nhân, còn có thể gặp lại được sao?” Ta hỏi tiểu sư muội.

Dù sao ta chưa từng thấy người phi thăng, hoặc là tiên nhân chân chính.

Tóc vàng của tiểu sư muội thật đẹp, đẹp đến nỗi không có cách nào nhìn.

Hắn sờ sờ đầu của ta, không hề nói gì.

(2)

Quá trình phi thăng sẽ rất lâu, Tiểu sư thúc rốt cục vẫn tránh thoát ngăn cản của Đại sư huynh cùng Thất sư đệ, chớp mắt liền không thấy bóng dáng.

Ta phát hiện Đại sư huynh mặt mày ủ rũ, hơi nghi hoặc một chút: “Sư phụ phi thăng không tốt sao?”

“Tốt a.” Đại sư huynh nụ cười có chút đắng chát: “Không cần nói chuyện, nhìn nhiều một chút, đối với sự

tu hành mới có lợi.”

Có đúng không?

Ta xem một lát, cảm thấy được thực sự tẻ nhạt, liền ngồi dưới đất nâng quai hàm.

Sét càng ngày càng sáng, càng ngày càng thô, càng ngày càng dày.

Còn có tiếng sấm, ầm ầm... Ầm ầm...

Ồ? Ta đang ngủ?

Ta lau nước miếng ngay miệng, lại ngẩng đầu, vừa vắn một tia sét từ trên trời giáng xuống, làm cho trước mặt ta toàn là sao.

“Vẫn chưa xong à?” Ta thầm nói.

“Còn sớm.” Nhị sư huynh chau mày: “Tình huống không tốt lắm.”

Đại sư huynh đột nhiên đẩy Nhị sư huynh một chút, lại nhìn ta một chút.

Ta còn không phản ứng lại, tiểu sư muội đột nhiên hiện ra chân thân, một con rồng màu vàng rực rỡ đem chúng ta đều cuốn vào.

Ta lúc này mới phát hiện không chỉ có Ngũ sư đệ mang theo Hoa Hoa trở về, Lục sư đệ cùng Bát sư đệ cũng quay về rồi, tất cả mọi người một mặt căng thẳng.

A, vườn bách thú của ta!

Ta cả kinh, không chút suy nghĩ liền ra khỏi thân rồng của tiểu sư muội, chạy về phía vườn bách thú trên núi.

(3)

Phía sau thật giống có người đang gọi ta, bất quá lúc này không quan tâm được nhiều như vậy!

Ta thuận lợi đến vườn bách thú, lại phát hiện không vào được, có một tầng màng mỏng chặn lại!

Ta ở bên ngoài chui nửa ngày, cũng không vào được, đây là cái quỷ gì?

Ta có chút nhụt chí, ngồi xuống tại bên ngoài màn mỏng ngăn người, nơi này không có sét, vận may thật tốt.

“Người ở nơi này làm gì?”

Ta nhảy lên, trợn mắt lên phát hiện sư phụ ở phía sau.

“Sư phụ, người phi thăng xong rồi a?” Ta hiếu kỳ nhìn chung quanh: “Hiện tại là tiên nhân?”

Sư phụ cười rộ lên, thật là khó được a!

“Người ở nơi này làm gì?” Sư phụ hỏi.

“Ta nghĩ tới xem một chút vườn bách thú có bị đánh đến hay không.” Ta có chút hoảng loạn, sư phụ vẫn luôn phản đối ta làm vườn bách thú, thường thường nói “Chính mình cũng nuôi không tốt còn nuôi linh thú”: “Sư phụ, người, người vẫn tốt đi?”

Sư phụ vừa cười, còn sờ sờ gáy của ta, thật là dọa người!

Sư phụ hòa ái dễ gần như thế, chuyện gì xảy ra?

Ta sợ, suy nghĩ một chút, nói: “Sư phụ, vậy sau này ta không nuôi thú nữa...”

Sư phụ không nói chuyện, chỉ là nhìn bên ngoài, sét thỉnh thoảng ánh qua khuôn mặt của hắn, thoạt nhìn có chút bất đồng cùng lúc thường.

Ta nghĩ tới nghĩ lui, quyết định lấy lòng sư phụ một chút.

Lần này xuất môn thực sự không gặp vật tốt gì, chỉ có mấy thứ pháp bảo Yêu chủ đưa, khả năng sư phụ nhìn không lọt, thế nhưng chung quy phải giao a!

“Sư phụ, đây là pháp bảo Yêu chủ đưa, dùng tiểu phúc địa đổi!” Ta đem pháp bảo đã đoạt lại từ Thất sư đệ đưa ra phía trước: “Người nhìn một chút, có yêu thích hay không?”

Sư phụ liếc một cái, đột nhiên biểu tình liền thay đổi.

(Kết)

“Thật cho ta?” Sư phụ hỏi.

“Thật.” Ta gật đầu thật mạnh.

“Xác định cho ta?” Sư phụ lại hỏi.

“Đúng vậy a.” Ta dùng sức gật đầu.

Sư phụ thật là dọa người! Biểu tình thật nghiêm túc! Không giống như lúc bình thường! So với lúc thường còn đáng sợ hơn!

Thời điểm ta không biết làm sao, sư phụ đã thu hồi pháp bảo, lại bình thường trở lại.

“Quả nhiên là Thiên Vận chi nhân.” Sư phụ dùng mắt người chết chuyên dụng của bản Các sờ sờ đầu của ta: “Chỉ tiếc không độ chính mình lại chuyên độ người khác.”

Ta không hiểu, sững sờ nhìn sư phụ biến mất.

Làm sao vậy?

Mãi đến tận khi âm thanh Tứ sư đệ truyền đến, ta còn đang suy nghĩ sư phụ có tức giận hay không.

Đại sư huynh nghiêm khắc phê bình hành vi chạy trốn của ta, Tứ sư đệ thoát nhìn như muốn khóc, chỉ có điều không khóc, khá là đáng tiếc a.

Tứ sư đệ khóc lên rất đẹp.

Chờ ta đến bên ngoài Các, khiếp sợ phát hiện toàn bộ ngọn núi không có rồi!

Một! Cái! Cũng! Không! Có!

Nơi ngọn núi biến thành một đám lớn bình địa, ngoại trừ vườn bách thú, những thứ đồ khác cũng bị mất, ngay cả một mảnh nhỏ đều không lưu lại.

... Thế nhưng tất cả mọi người vui sướng.

“Sư huynh, sau đó chúng ta cũng có thể gọi Phi Thư Tiên Các!” Ngũ sư đệ cười híp mắt nói, ôm Hoa Hoa không buông tay: “Chúng ta cũng có lão tổ là tiên nhân đi!”

Đại sư huynh kích động đến không biết làm sao, cầm lấy tay tiểu sư muội gọi: “Chúc mừng sư phụ phi thăng thành tiên!”

Nhị sư huynh gắt gao ôm tay phải, lớn tiếng nói: “Ta hiểu! Ta hiểu!!”

Thất sư đệ mặt đỏ lừ lừ, nói: “Tiểu sư thúc cũng cùng đi... Phi phi, phi thăng! Tiểu sư thúc đè nén nhiều năm như vậy không phi thăng, lần này có thể coi là giải quyết!”

Tứ sư đệ coi như bình tĩnh: “Lần này chúng ta có hai vị Tổ tiên, sau đó có thể coi là tốt.”

Mất thấy mọi người đã bắt đầu ăn nói linh tinh, ta không nhận được đề ra một cái vấn đề trọng yếu mà tất cả mọi người quên.

“Đại sư huynh, chúng ta sau đó nghỉ ngơi ở đâu?”

Đại sư huynh ngây ngẩn cả người.

“Núi cũng bị mất, Các cũng mất, kho bảo tàng cũng mất, kiếm đài cũng mất.”

Nhị sư huynh giật mình.

“Ngay cả gian phòng chúng ta trụ cũng mất.”

Ngũ sư huynh cùng Hoa Hoa đang ôm cùng nhau cứng lại rồi.

Ta nhìn khuôn mặt tươi cười của các sư huynh đệ động lại, nói: “Cái này không phải đều xong đời rồi à? Cái gì cũng mất.”

Tất cả mọi người không lên tiếng.

Tiếp theo chính là quá trình Phi Thư Các... Phi Thư Tiên Các của chúng ta xong đời, bây giờ nhìn lại vẫn rất xui xẻo.

Mọi người còn đang cố gắng tìm địa phương có thể trùng kiến sơn Các.

Ta vốn là muốn đòi về tiểu phúc địa từ Yêu chủ, cùng lắm thì đem pháp bảo trả lại hắn, bất quá sau đó mới nhớ tới pháp bảo đều đưa cho sư phụ.

Ai, sư phụ người đi đâu... Làm tiên nhân cũng trở lại thăm nhà một chút.

Bất quá, sư phụ biến mất, ta xuất môn liền dễ dàng hơn, lần này, ta nhất định phải tìm một cái động thiên phúc địa cho Các mới được!

Có tiên môn nào lại không có động thiên phúc địa a!

Vận khí ta tốt như vậy, nhất định có thể thành công!

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mon-phai-cua-chung-ta-som-muon-do>